

Helga Zepp-LaRouche: Et valg mellem liv og død i form af to systemer: BRIKS og den videnskabelige, økonomiske revolution vil forandre verden

International videokonference, Mexico City 20. nov. 2014.

Schiller Instituttets stifter, Helga Zepp-LaRouche, talte til et overfyldt publikum på flere end 100 mennesker, de fleste unge, der var samlet i Mexico City til et seminar med titlen »Et valg mellem liv og død og to systemer: BRIKS og den videnskabelige, økonomiske revolution, som vil forandre verden«. Zepp-LaRouche bragte dette budskab til denne nabo til USA midt i politiske omvæltninger og sagde til dem, at den revolution, der er centreret omkring Kinas Nye Silkevejsinitiativ og BRIKS-nationernes kamp for udvikling giver anledning til optimisme for Mexico, og for menneskeheden i almindelighed.

Helga Zepp-LaRouche: Goddag. Det glæder mig meget at sende jer mine hilsner på denne måde, og ikke blot til jer i Mexico, men også til de mennesker, der lytter i Argentina, Chile, Columbia, Peru, Guatemala, Spanien og sandsynligvis i mange andre lande.

Vores civilisation befinder sig i øjeblikket ved en korsvej, hvor menneskehedens fremtid er et fuldstændig åbent spørgsmål. De er stadig mulighed for at vi ender med en global krig, der

ville føre til civilisationens udslettelse. Denne fare er til stede, og den er meget akut.

Men grunden til, at jeg ikke desto mindre er optimistisk med hensyn til, at vi har en chance for, ikke alene at undgå dette, men også for at indlede en ny æra i civilisationen, som er radikalt anderledes og meget mere i overensstemmelse med menneskets værdighed, og dette har at gøre med udviklingen i BRIKS-landene og i mange lande, der har tilsluttet sig denne kombination af nationer.

Lige nu er der en enorm fare til stede, på grund af præsident Porosjenkos provokationer i Ukraine, hvor han ikke alene afskærer befolkningen i Østukraine fra humanitær hjælp, skoler, pensioner, midler til at drive hospitalerne, i et tydeligt forsøg på at provokere Rusland til at respondere og dernæst få Rusland viklet ind i en krig, eventuelt med NATO; Porosjenko har endda udtrykkelig sagt, at man ikke kan udelukke en krig med Rusland. Jeg mener, at det eneste måde at besvare dette på er, at det internationale samfund kommer ud og fordømmer, hvad Porosjenko laver, han, som kom til magten gennem et kup i Kiev, som fik hjælp af mange nazister, og endnu i dag er hans regering gennemsyret af nazister. Dette kup var resultatet af en mangeårig manipulering, især fra briterne, USA, NATO, EU og ulykkeligvis også den tyske regering. Så jeg mener, at det eneste svar må være, at det internationale samfund fordømmer det, som Porosjenko laver og absolut standser sanktionerne mod Rusland, for det var alt sammen baserede på løgne og åbenlyse provokationer. Derfor bør alle lande, især de europæiske, der ønsker at overleve, standse denne politik og se på det perspektiv, som findes for alle andre i form af BRIKS-landene.

Verden er heldigvis forandret, og magtkombinationen er ikke længere, som den var, for blot fire måneder siden. Det begyndte faktisk for over et år siden, da den kinesiske præsident Xi Jinping annoncerede Den nye Silkevej: Det var idéen om at forbinde de gamle handelsruter fra antikkens tid

mellem Kina og Europa gennem Centralasien, og alene dette var et fantastisk perspektiv, fordi antikkens Silkevej ikke alene forbandt lande og nationer, men i datiden betød at overvinde enorme udfordringer i form af ørkenen og have, og det førte til et stort spring fremad i evolutionen og udviklingen af civilisationen på daværende tidspunkt. I dag ville dette have endnu større betydning, hvilket jeg vil tale om hen ad vejen.

Det næste skridt kom så i november måned sidste år, da Xi Jinping tilføjede idéen om Den maritime Silkevej, som igen var idéen om at forbinde alle landene omkring Stillehavet og øge handelen gennem at bygge havne og søfartsruter, og helt enkelt integrere hele Sydasien og Sydøstasien i langt, langt højere grad.

Det næste, virkelige store skridt i udviklingen af et nyt system var topmødet, der fandt sted i maj måned mellem præsident Putin og Xi Jinping i Shanghai, hvor de indgik 48 betydningsfulde, økonomiske samarbejdsaftaler, samt den berømte 30-årige gasaftale, som i sig selv var en virkelig stor begivenhed, fordi det betød, at Rusland og Kina fra nu af var bundet i et strategisk partnerskab, som var kommet for at blive.

Det næste virkeligt kvalitative skridt skete, da BRIKS-landene mødtes i juli måned i Fortaleza, Brasilien, hvor de indgik store aftaler og, i særdeleshed, hvor de besluttede at opbygge en ny finansinstitution, den Nye Udviklingsbank, en bank, som udelukkende kun var helliget finansiering af projekter, og ikke længere spekulation; og de skabte ligeledes valutareservefonden, Contingency Reserve Arrangement, CRA. Begge disse institutioner fik indledningsvis en startkapital på 100 milliarder dollars, og meningen med CRA er, at den skal forsvare alle deltagende lande mod spekulative angreb fra gribbefondene, fra hedgefondene og lignende institutioner.

På denne BRIKS-konference opsummerede Xi Jinping den 16. juli ånden i sin indsats. Han sagde: »Historien lærer os, at

junglens lov ikke er den rette vej at følge for menneskehedens sameksistens. Alle nationer bør følge det samme princip om tillid, at lære af hinanden, at arbejde sammen til fælles fordel og at skabe en harmonisk verden og vedvarende fred til fordel for det almene vel.«

De vestlige lande har meget svært ved at forestille sig, at der findes en gruppe nationer, hvis ledere rent faktisk virkelig arbejder for at fremme det almene vel. Men historisk set kan denne idé imidlertid føre sin filosofiske tradition tilbage til værkerne af Nicolaus Cusanus, det 15. århundredes store tænker og grundlæggeren af den moderne nationalstat og af moderne videnskab. Han havde denne idé, at overensstemmelse i universet, og på planeten, kun er mulig, hvis alle elementer i mikrokosmos udvikler sig i harmoni med et enkelt makrokosmos. Hvis man overfører denne tanke til nationerne, så kan der kun opnås fred på planeten, hvis alle nationer opnår deres maksimale, potentielle udvikling og samtidig gør til deres interesse at udvikle de andre nationer bedst muligt, og omvendt. Denne idé indgik for øvrigt i Den westfalske Fred, som endelig afsluttede 150 års religionskrige i 1648, og dette blev faktisk atter til grundlaget for international lov og FN-charteret.

Denne idé er i dag BRIKS-landenes ledende princip. Det, der er vokset af denne ånd, er et enormt antal projekter. Efter BRIKS-konferencen var der også et møde mellem BRIKS-landenes statschefer og statscheferne fra Unasur og lederne af Celac. De har alle sammen indgået aftaler om et sådant antal projekter, at hvis disse alle gennemføres, og det er man allerede begyndt at gøre, så vil det fuldstændig transformere Sydamerika i løbet af få år. For eksempel: der er samarbejde omkring atomkraft mellem mange lande, mellem Kina, Brasilien, Argentina, Rusland, Indien, Bolivia og mange flere. Der er konstruktionen af en sekundær Panamakanal gennem Nicaragua med kinesisk hjælp. Kina hjælper også med at bygge en transkontinental jernbane i hele Sydamerika, begyndende med en

jernbanelinje fra Brasilien til Peru.

Det, der i det væsentlige er sket med denne geometri er, at en enorm optimisme er brudt ud, og at lande, som i årevis har forsøgt at bygge projekter, men som ikke fik lov til det pga. af IMF's betingelsespolitik med krav om nedskæringer, nu kan gå videre med det, med hjælp fra BRIKS, med hjælp fra de nye finansinstitutioner, som man er i færd med at opbygge; så dette er en fuldstændig ny fase i civilisationens historie.

Og denne proces har taget endnu et stort spring fremad i de seneste tre uger: For, for tre uger siden, var der midtvejsvalg i USA, som førte til et bragende nederlag for Obama, og dette har i en vis forstand medført, at, alt imens det ikke har løst USA's problem, for nu har man de endnu mere problematiske republikanere, der vil overtage magten i begge Kongressens huse til januar, så foregår der alligevel også noget i USA. Obamas nederlag symboliserer imidlertid også på en vis måde USA's fald, og ligeledes formindsnelsen af Europa, der er en slags koloni til den nuværende regering i Washington.

Dette blev meget klart under mødet i APEC [Det økonomiske samarbejde i det asiatiske Stillehavsområde] i Beijing. For det, de skete der, var grundlæggende set, at både Obama og – europæerne var ikke til stede – men ved det efterfølgende G20-møde i Australien blev også Europæerne virkelig kørt ud på et sidespor, for de har faktisk intet at tilbyde. Europæerne og USA har et system, der udelukkende er baseret på monetarisme. Og dette system, som er blevet fordømt, for øvrigt af Pave Frans, som har sagt, at dette økonomiske system må have tilføjelsen af det femte bud, »Du skal ikke dræbe«, fordi det er et system, der dræber! Faktisk har dette system, som udelukkende er bygget på profit og kun har gjort en håndfuld mennesker rige, mens det har forarmet de mange; dette system har gjort, at nu 85 individer på planeten tjener lige så megen rigdom, som 3,5 milliarder mennesker! Pave Frans sagde også, at et system, hvis eneste formål er profit, virkelig bør

ændres, og det var hans budskab til G20-topmødet.

På APEC-topmødet blev det meget klart, at det døende, monetaristiske system er på vej ned. Det var præsident Obamas oprindelige plan, at han ikke engang ville tillade, at kinesernes Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, eller Silkevejen, blev diskuteret på APEC-mødet! Men i de syv dage forud for APEC-ledermødet ændredes dynamikken totalt. Xi Jinping præsenterede, trin for trin, de kinesiske initiativer – den Nye Silkevej, som er et program – de betyder faktisk, at Kina, som har været igennem den største udvikling, noget land har gennemført på planeten i de seneste 30 år, har løftet hundrede millioner af mennesker ud af fattigdom, siden Deng Xiaopings reformer, og i løbet af disse 30 år er Kina kommet langt. I begyndelsen begik landet nogle fejl ved at producere billigt arbejde, til eksport til USA og Europa; men skridt for skridt har landet overvundet dette. Der var også den periode, hvor Kina blot kopierede fra andre lande – alle, der nogensinde har gennemført en industriel revolution, har kopieret fra andre lande, inklusive USA. Jeg ville sige, at det gør USA stadig i dag, med NSA's udspionering, som f.eks. oprører europæiske industrifolk meget, så folk burde ikke lave for meget postyr over kopiering – men Kina har nu også med held ladet denne periode bag sig. For Kina er nu baseret på et innovationsbaseret samfund og ditto industri, og inden for mange områder er det nu en verdensleder.

Alt dette blev præsenteret af Xi Jinping, med samt den nye Silkevejsfond, som Kina finansierer med 40 mia. dollars, og på det efterfølgende ASEAN [Sammenslutningen af Sydøstasiatiske Nationer] annoncerede de, at de ville investere 20 mia. dollars på at få søsat den Maritime Silkevej.

Der er en enorm optimisme, og det førte til en situation, hvor man kunne sige at alle de andre lande ligesom flokkedes omkring Kina. Frihandelsaftalen for det asiatiske Stillehavsområde, FTAAP, var den dominerende frihandelsmodel, og selv Obama sagde i sin tale, at TPP, Trans-Pacific

Partnership, hvis oprindelige hensigt var at ekskludere Kina, blot ville være et skridt på vejen til den mere inkluderende, kinesiske model.

Kina har derfor taget lederskabet, og det har taget lederskabet ikke alene med alle disse økonomiske infrastrukturinitiativer, men også med rumprogrammet. Kina skabte et enormt gennembrud med sin månemission sidste december, hvor Yutu månerobotten landede på Månen, og det har fremskyndet nye missioner siden da, med idéen om meget snart at bringe råmaterialer tilbage fra Månen til Jorden, som udvindingen af helium-3 for dernæst at anvende det til en økonomi baseret på fusionskraft på Jorden. Dette er et fantastisk perspektiv, for når vi først kan bruge helium-3 til fusionsprocesser på Jorden, betyder, at mennesket kan opnå energisikkerhed, råmaterialesikkerhed, og vi vil således fuldstændig komme ud over udsigten til at skændes om angiveligt sparsomme ressourcer.

I de seneste aftaler mellem Rusland og Kina og mellem Rusland og Indien er man også blevet enig om samarbejde omkring rumfart, hvor Indien havde et sensationelt gennembrud med sin første kredsløbssatellit omkring Mars. Indien blev således den første nation, der lykkedes med at opsende en satellit i kredsløb om Mars i første forsøg, og det endda til 10 % af omkostningerne, som et lignende NASA-projekt på samme tid kostede.

Det eneste, positive element, der er kommet fra Europa for nylig, har været det storslåede gennembrud med Rosetta og Philae-landingsfartøjet, som landede på kometen »Chury« [komet P67 Churyumov-Gerasimenko], som er et program, der var ti år undervejs, hvor Rosetta måtte rejse 7,1 mia. kilometer for at nå til denne komet. Her er formålet at finde ud af universets oprindelse, livets udvikling og lignende spørgsmål.

Hvorfor er disse gennembrud i rummet så spændende? Først og fremmest er de en total gendrivelse af de løgne og det vanvid,

som kommer fra miljøbevægelsen og dens oligarkiske herrer, som Verdensnaturfonden, Romklubben, Prins Philip og Det britiske Imperium generelt. De har alle påstået, at vi lever i et lukket system med knappe ressourcer, og at en bæredygtig udvikling er den eneste måde, menneskeheden fortsat kan eksistere. Dette er selvfølgelig en total løgn, for selvfølgelig lever vi ikke i et lukket system; vi lever i et anti-entropisk univers under konstant udvikling, underlagt helt andre principper.

Den store, tysk-amerikanske videnskabsmand og raketspecialist Krafft Ehrlicke udviklede denne idé med, at kolonisering af rummet er den næste fase i menneskehedens udvikling. Han havde denne idé om, at livet oprindeligt i universets evolution udviklede sig ud af havene ved hjælp af fotosyntese og op på kontinenterne, og dernæst udviklede arter med en stadig højere energigennemstrømningstæthed i deres metabolisme. Da mennesket så kom, udviklede disse mennesker sig meget hurtigt ved først at bosætte sig langs have og floder og dernæst tid efter anden udviklede infrastruktur, kanaler, som Karl den Store, der var den første til faktisk at foreslå, at man byggede kanaler til at forbinde floderne, og veje, og med udviklingen af jernbaner erobrede denne infrastruktur mere og mere udviklingen af kontinenternes indre. Med det nye perspektiv med den Nye Silkevej, som vi for øvrigt foreslog, da Sovjetunionen kollapsede; først i form af den Produktive trekant, og dernæst, efter Sovjetunionens opløsning i 1991, foreslog vi en Ny silkevej til at forbinde de europæiske og asiatiske industri- og befolkningscentre, og vi kaldte det den Nye Silkevejs Eurasiske Landbro.

Dette projekt er nu kommet på dagsordenen, og når det er bygget, vil det være en Verdenslandbro, som vil bringe velstand ud til alle kroge i verden, og det vil overvinde indlandsområdernes underudvikling, som stadig eksisterer på de forskellige kontinenter.

Men denne fase i evolutionen vil slutte, og den næste,

naturlige fase i evolutionen vil dernæst blive opbygningen og udvidelsen af infrastrukturen til det nære rum, og et andet ord for dette er kolonisering af rummet og udvikling af rummet.

Den Nye Silkevej vil, på en vis måde ligesom den gamle Silkevej, også udveksle de mest avancerede teknologier. I den antikke Silkevejs dage var disse teknologier fremstilling af silke, papir, krudt og teknologier til fremstilling af porcelæn, og i dag vil det være udveksling af teknologi vedr. atomkraft, fusionsenergi, rumforskning og rumrejser, og hele verden, hele planeten, vil blive transformeret til at blive en mere og mere vidensbaseret økonomi. Og så kan enhver se, at Vladimir Vernadskijs fantastiske idé absolut går at bevise: Nemlig, at der er en fundamental forskel mellem mennesker og dyr; at mennesket er den eneste art, som atter og atter kan gøre fuldstændig nye opdagelser, som ingen før så meget som kunne tænke, som ingen har gjort før, og dette er en proces, hvor vi nu virkelig befinder os ved en skillevej, hvor virkelig er ved at komme i gang.

Tænk en gang på dette: De seneste 10.000 år af menneskets historie, siden den sidste istid, er en meget kort tidsperiode, hvis man sammenligner med universets alder generelt. Men den udvikling, der har fundet sted i løbet af disse 10.000 år, er simpelt hen absolut enorm. For eksempel, en genstand som den, der plejede at være en håndøkse eller en dobbeltsidet håndøkse [en stenalderhåndøkse eller skæreredskab], er i dag på størrelse med en smartphone; og med en smartphone kan man gøre alt muligt; man kan have internationale videokonferencer, man kan udføre undersøgelser, man kan gøre en enorm masse ting. Tænk en gang efter, fra en håndøkse til en smartphone, objekter af samme størrelse, men hvor meget teknologi er medgået til det? Og tænk nu på, hvis vi fortsætter med at udvikle os på denne måde, hvor vil menneskeheden så være om 100 år fra i dag? Om 1.000 år? Om 10.000 år? Dette gør det åbenbart, at Vernadskijs begreb om,

at universets evolution fra den uorganiske til den biologiske sfære, til noosfæren, udvikler sig på en sådan måde, at noosfæren vil dominere mere og mere over biosfæren, og at den menneskelige kreativitet vil være det, der dominerer og er det fremherskende i hele universet.

Vi må derfor definere nutiden ud fra et fremtidsperspektiv, for vi kan allerede nu se, hvad menneskeheden vil være i stand til i de kommende århundreder og årtusinder, og vi stadig befinde os i civilisationens fosterstadie, og at tiden nu er inde til at blive voksne.

Det står også klart, at denne nye, økonomiske verdensorden, som meget, meget hurtigt er på vej frem ved hjælp af det centrum, som er Kina, Rusland, Indien og BRIKS-landene, absolut må kombineres med en ny, kulturel renæssance og menneskets æstetiske opdragelse. Det er baseret på det billede af mennesket, som går ud på, at ethvert menneske, hvert lille, nyt spædbarn, der fødes på denne planet, har potentiale til at blive et geni. Ikke et geni i form af en person, som bare gør underlige ting, men et geni, som er en skøn sjæl; en person, for hvem, i henhold til Friedrich Schiller, lidenskab og pligt, frihed og nødvendighed, er en og samme ting. Det er det, fordi der ikke længere er nogen modsigelse for en sådan person, der med glæde gør, hvad der bidrager til menneskets fortsatte udvikling, og så hvad han kan lide at gøre! Han/hun vil ikke udføre sin pligt som en opgave, han/hun ikke kan lide, men vil finde sin identitet i kreativiteten, og dette vil blive hele menneskehedens identitet.

Det er derfor, vi lægger så meget vægt på klassisk kultur, for vi må samtidig med at afvise det døende, monetaristiske system også afvise den frygtelige popkultur, som følges ad med globaliseringen, og som har tendens til at forvandle mennesker til dyr, eller i det mindste til dumme tåber.

Det, vi i stedet skal gøre, er at genoplive de bedste, kulturelle traditioner i hver nation. Kina har f.eks. en

vidunderlig, 5.000 år gammel historie, og konfucianisme, der er 2.500 år gammel, og denne filosofi leder i øjeblikket Xi Jinpings politik – jeg er ikke den mindste smule i tvivl om, at det forholder sig sådan.

Indien: Indien har ligeledes en lang tradition og er også en af civilisationens vugger. Det har en meget rig, filosofisk historie med den vediske tradition, Upanishaderne, Gupta-periodens skønne dramaer, den vidunderlige, indiske renæssance, der varede fra slutningen af det 19. til begyndelsen af det 20. århundrede og frembragte så fantastiske poeter som Rabindranath Tagore.

Der er Rusland, som har usædvanlige digtere som Pushkin og videnskabsmænd som Mendelejev og Vernadskij. Der er Spanien med Cervantes og Goya; Italien med Dante, Leonardo da Vinci og Brunelleschi. I Tyskland har vi de vidunderlige traditioner fra Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues), Kepler, Bach, Beethoven og Schiller.

Vi må genoplive alle disse kulturelle højdepunkter og dernæst få en dialog mellem civilisationer, hvor vi hver især, hver nation, relaterer til det højeste udtryk i den andens civilisation. På denne måde kan vi skabe en Ny Renæssance, der endda overgår det, der hidtil fandtes. Så vil vi have et helt nyt paradigme for civilisationen, og begyndelsen hertil finder allerede sted.

Det er grunden til, at jeg er absolut sikker på, at der også er håb for Mexico. På trods af de frygtelige farer og den degeneration, vi har set i de seneste mere end 30 år, siden López Portillos tid, hvor i dag narkotika, kidnapning og kriminalitet har overtaget meget af livet i Mexico, så, fordi der er en meget positiv udvikling i gang i Central- og Sydamerika, kan de være med til udefra at influere på det, der sker i Mexico lige nu. Vi kan derfor være håbefulde og have tiltro til, at en snarlig nyorientering af udviklingen kan opstå gennem en kombination af hjælp udefra og et stærkt

lederskab i selve Mexico.

Lad være med at fokusere på USA lige nu. USA må selv finde løsningen på sine problemer, og der er kræfter, der virkelig gør en stor indsats for at ændre USA's kurs. I bør derimod fokusere på Sydamerika, på Brasilien og Cuba, for da Lyndon LaRouche for 32 år siden arbejdede sammen med López Portillo omkring operation Juárez, så kunne denne idé, der var meget lig det, der sker i øjeblikket, på trods af det faktum, at López Portillo begyndte at gennemføre den, så kunne den ikke lykkes, fordi regeringerne i Brasilien og Argentina ikke støttede López Portillo.

I dag findes der en anden dynamik, fordi nu er regeringerne i Brasilien – ja, Brasilien er jo medlem af BRIKS – og Argentina; jeg er overbevist om, at sådan, som tingene forløber i øjeblikket, så vil Argentina meget snart gå med i BRIKS, og derfor har man en helt anden dynamik i hele Sydamerika. Se også på, hvad Cuba gør: Cuba er et meget lille land; der er ikke så mange indbyggere, men netop nu leverer landet et storslået lederskab i kampen mod ebola, et lederskab, der gør større og rigere lande til skamme. Cuba er rykket ind med lægelige forsyninger og enhver form for lægehjælp, da ingen anden gjorde det, og dette er virkelig et lederskab fra Cubas side, som bør stå som en model.

Vi arbejder hårdt – når jeg siger vi, mener jeg LaRouche-bevægelsen – vi arbejder hårdt på at forandre USA indefra. Der er folk i både det Demokratiske Parti og selv i det Republikanske Parti, der indser, at der ikke nogen som helst god grund til, at USA ikke skulle samarbejde med BRIKS, og i betragtning af, at Obama har tabt, og at der foregår store omvæltninger pga. den amerikanske økonomis sammenbrud og tørken i sydvest, og der kan hurtigt ske forandringer i USA. Men vi arbejder også med europæiske lande for at få dem til at gå med (i BRIKS).

På den afsluttende pressekonference mellem Xi Jinping og Obama

i Beijing, sagde Xi til Obama: Hør, jeg indbyder USA til at tilslutte sig BRIKS, tilslutte sig den Nye Silkevej, gå med i den Nye Silkevejsudviklingsfond, og dette tilbud er også åbent for ethvert andet land, der ønsker at deltage.

Vi vil forandre Europa, få Europa til at standse konfrontationen med Rusland, stoppe sanktioneerne, der er i færd med at ruinere Europa mere end Rusland. For Rusland er sanktioneerne nærmest en skjult velsignelse, som fremtvinger tættere bånd mellem Rusland, Kina, Indien og alle andre lande i BRIKS og Asien; mens den tyske industri, den franske og italienske industri, derimod er ved at kollapse som resultat af denne totalt umoralske og fejlagtige politik.

Så vi befinder os altså ved en skillevej: Det onde system med Det britiske Imperium, med Wall Street, med [City of] London eksisterer stadig. Men i virkeligheden er de allerede færdige. Spørgsmålet er blot, om de vil være i stand til at trække resten af verden ned i en katastrofe, eller ej. Men der findes det optimistiske perspektiv, at, med det nye magtcentrum, som grundlæggende set hviler på Rusland, Kina og Indien, og i en større sammenhæng BRIKS-landene, samt de lande, der nu allierer sig med BRIKS, så er menneskehedens flertal allerede i færd med at opbygge en ny, økonomisk verdensorden. Og der er derfor al mulig grund til at være optimistisk, og jeg vil derfor afslutte med en linje fra Schillers digt, Ode til glæden, som lå til grund for Beethovens komposition af den Niende Symfoni: »Alle mennesker forsones«; der er kun én menneskehed.

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche: Hovedtale ved Schiller Instituttets 30-års Jubilæums-konference i New York, juni 2014: »Tiden er inde til at skabe en verden uden krig«

Årsagen til, at jeg gav navnet Schiller til indsatsen for at få en totalt anden idé om relationerne mellem nationer – og jeg vil gerne sige dette, fordi jeg ønsker at opmuntre folk til at gå på biblioteket, eller Internettet, og læse Schiller – er fordi han, efter min bedste overbevisning, har det skønneste billede af mennesket. Han var overbevist om – og han er overbevist om, for han er udødelig –, at ethvert menneske har potentialet til at blive en skøn sjæl. At ethvert menneske har potentialet til at blive et geni, og at menneskeheden i tidens fylde vil nå frem til denne tilstand, hvor alle mennesker, der fødes, vil blive i stand til at udfolde hele deres potentiale.

Hans idéer var en slags rød tråd i mit liv fra den tidligste skoletid og fremefter, og da jeg tænkte på, hvordan man skulle skabe en ny æra i civilisationen, kunne jeg ikke komme i tanke om et bedre synonym end ham.

Introduktion ved Jeffrey Steinberg.

Jeffrey Steinberg:

For nøjagtig 30 år siden var Helga Zepp-LaRouche dybt bekymret over, at det transatlantiske forhold var i dyb krise. Folk husker måske, at man dengang havde striden over opstillingen af Pershing-missiler i Europa. Der var stor bekymring over risikoen for en situation, der kunne eskalere ud af kontrol og føre til en potentiel verdenskrig, en potentielt set katastrofal, termonuklear krig. Og det var i denne sammenhæng, og i en periode med en vis bitterhed frem og tilbage mellem USA og Europa, at Helga påtog sig den opgave at grundlægge Schiller Instituttet med det formål at skabe de historiske og kulturelle grundlag for en genoplivelse af transatlantisk samarbejde omkring de store principper om frihed og retfærdighed, som var hjørnesteenene i den store Frihedens Poet, Friedrich Schillers skrifter.

Her er vi så, hvor vi ulykkeligvis igen står over for en alvorlig, global krise; truslen om krig, endda termonuklear krig, er igen en stor, overhængende fare, og det er i denne sammenhæng, at vi indkalder til denne konference i dag, både for at fejre Schiller Instituttets 30 års ekstraordinært vigtige arbejde, men også for endnu engang at udstede et opråb om nødvendigheden af globalt samarbejde for at forhindre udbruddet af endnu en potentielt overflødig og ødelæggende krig.

Faktisk behøver Helga ingen yderligere introduktion. Hun er grundlægger af Schiller Instituttet, hun er hustru til den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche, og jeg vil gerne præsentere Helga, der skal holde denne konferences åbningstale.

Helga Zepp-LaRouche:

I er kommet her på denne konference for at drøfte, hvordan man skaber en verden uden krig, og det kan synes at være et meget

usandsynligt forslag, i betragtning af verdens aktuelle tilstand. Men før jeg kommer nærmere ind på en diskussion om, hvorfor jeg stadig er dybt optimistisk over, at vi kan opnå dette mål, så lad mig blot referere et par idéer, som spillede en rolle ved grundlæggelsen af Schiller Institutet for 30 år siden.

Som Jeff nævnte, så var det en tid med en forøget fare for krig. Folk talte om de muligheder, som lå i mellemdistancemissilerne, Pershing-2 og SS-20, som kun befandt sig et minuts afstand fra hinanden i Centraleuropa; at der ved et uheld kunne ske en affyring af blot et missil, og i det tilfælde ville hele arsenalet blive affyret af modstanderen, fordi der var så kort tid. Mange mennesker talte om, at vi befandt os på randen af Tredje Verdenskrig, og jeg tror, at folk var langt mere bevidste, end de er i dag – til trods for, at vi ved den mindste anledning kunne stå over for civilisationens udslettelse.

Hvorfor Schiller?

Årsagen til, at jeg gav navnet Schiller til indsatsen for at få en totalt anden idé om relationerne mellem nationer – og jeg vil gerne sige dette, fordi jeg ønsker at opmuntre folk til at gå på biblioteket, eller Internettet, og læse Schiller – er fordi han, efter min bedste overbevisning, har det skønneste billede af mennesket. Han var overbevist om – og han er overbevist om, for han er udødelig –, at ethvert menneske har potentialet til at blive en skøn sjæl. At ethvert menneske har potentialet til at blive et geni, og at menneskeheden i tidens fylde vil nå frem til denne tilstand, hvor alle mennesker, der fødes, vil blive i stand til at udfolde hele deres potentiale.

Hans idéer var en slags rød tråd i mit liv fra den tidligste skoletid og fremefter, og da jeg tænkte på, hvordan man skulle

skabe en ny æra i civilisationen, kunne jeg ikke komme i tanke om et bedre synonym end ham.

Idéen om Schiller Instituttet var den, at udenrigspolitik ikke længere skulle være baseret på statskup, undergravning, sabotage og mord – som ulykkeligvis dominerer meget af udenrigspolitikken i dag –, men at hver nation skulle referere til den anden på det højeste niveau af deres bedste kulturelle og videnskabelige præstationer. Når man således taler med USA, så bør man ikke tænke på slaveri og Vietnamkrigen, og mange andre ting, men man bør tænke på Benjamin Franklin, Uafhængighedserklæringen, Forfatningen, John Quincy Adams, Abraham Lincoln, Franklin D. Roosevelt, Martin Luther King, John F. Kennedy –, og at det bør være billedet af Amerika.

På samme måde, når man taler om Tyskland, så bør man ikke reducere det til 12 års nazistisk terror, men man bør tænke på alle de store tænkere og digtere og komponister, som Tyskland har frembragt: den klassiske kultur og de videnskabelige bidrag.

Schiller Instituttet blev således grundlagt på basis af denne idé, på den 3. og 4. juli for 30 år siden, i Arlington, Virginia, og dernæst, to måneder senere, i Wiesbaden, Tyskland. Og ved den stiftende konference i Arlington havde vi noget af et deltagerskare med 1200 mennesker fra 50 nationer, som alle sammen kom marcherende ind med deres flag, deres nationale hymne blev spillet, og vi besluttede, at vi ville arbejde utrætteligt på idéen: »Nu kommer Schillers tid« –, at vi skal skabe en tid, hvor Friedrich Schillers idéer ville dominere verden.

I begyndelsen var det meningen, at det skulle være en tysk-amerikansk indsats, men det blev meget klart, at forholdet mellem Europa og USA var i en forfærdelig forfatning, og med den såkaldte Tredje Verden stod det endnu værre til. Så det blev meget hurtigt en international indsats.

Siden da har vi virkelig afholdt hundredvis af konferencer over hele verden. Vi arbejdede på udviklingsplaner for hele verden: for Afrika, Latinamerika, en Oaseplan for Mellemøsten, et 40-årigt udviklingsprogram for Indien, hvor vi arbejdede med Indira Gandhi, sammen; en 50-årig Plan for Stillehavsbækkenet, og efter 1989, efter Berlinmurens fald, havde vi den idé at forene Europa og Asien gennem den såkaldte Eurasiske Landbro, gennem infrastruktur-korridorer. Og i mellemtiden, hen over de seneste 25 år, har vi udvidet dette til Verdenslandbroen, som betyder en virkelig, dybtgående udvikling af alle dele af verden, og det er stadigvæk absolut konceptet for en fredsorden for det 21. århundrede.

Rødderne til 'regimeskifte'

Dette er tydeligvis ikke verdens tilstand netop nu. Så jeg vil gerne stille spørgsmålet, hvordan kom vi, 69 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, til det punkt, hvor vi nu befinder os på randen af Tredje Verdenskrig, som, hvis den kommer, iflg. tingenes natur ville blive en termonuklear krig og derfor føre til civilisationens udslettelse.

Årsagen er, da vi havde denne idé om den Eurasiske Landbro i 1989, og især, da vi udvidede idéen efter Sovjetunionens sammenbrud, hvorfor blev den afvist?

Ja, ved et ulykkeligt, historisk sammentræf havde vi Margaret Thatcher som premierminister for Det britiske Imperium; og i USA havde vi de neokonservative. Og snarere end at bruge den mulighed, som bød sig med kommunismens forsvinden, til at skabe en sådan ny fredsorden, besluttede de at satse på den såkaldte nye amerikanske århundrede-doktrin, som i virkeligheden var en opskrift på et anglo-amerikansk domineret verdensimperium.

Disse menneskers første mål var at reducere Rusland fra at være en tidligere sovjetisk supermagt til at være et

Tredjeverdensland, som producerede råmaterialer. Og de midler, hvormed de opnåede dette, var den såkaldte chokterapi, ved hjælp af hvilken, f.eks., Ruslands industrielle kapacitet blev reduceret til 30 % fra 1991 til 1994.

Det andet hovedmål var at eliminere Rusland som en potentiel konkurrent på verdensmarkedet. Efter at den anden supermagt var forsvundet, satsede de på det, der kaldes globalisering, eller ubegrænset globalisering, hvilket betød den totale afregulering af finanssystemet, skabelsen af markeder med billig arbejdskraft og forvandlingen af hele verdensøkonomien til en kasinoøkonomi, der blev beskyttet af private sikkerhedsfirmaer, forvandlet til det, som min afdøde ven J.C. Kapur, en stor, indisk filosof, kaldte »pansret kapitalisme.«

Dernæst besluttede de at satse på regimeskift imod alle lande, som ikke ville underkaste sig dette nye verdensimperium. Det var den grundlæggende årsag til den første Irakkrig i 1991, som blev ført af Bush, sr. Dernæst havde vi otte år med Clintonregeringen, som var en slags blandet form – en lille smule imperial, en lille smule mere republikansk. Men efter dette satsede de på idéen om at eliminere alle suveræne nationalstater, som blev anset for at være en hindring til dette verdensimperiums magt.

Og så begyndte regimeskift. Det skete i Irak, Afghanistan, Libyen. De forsøgte i Syrien. De har opnået det i Ukraine, for indeværende. Og med hensyn til Europa har de besluttet at forvandle Den europæiske Union til det regionale udtryk for dette imperium. Man krævede af kansler Kohl, at han skulle opgive D-marken for at etablere Den europæiske monetære Union, som prisen for Tysklands genforening – især med den hensigt at forhindre Tyskland i at udvikle stærke bånd til Rusland, som det historisk set ofte havde gjort.

Dernæst transformerede de EU med Maastricht-traktaten i 1991 til et imperium. Man aftalte kriterierne for Den europæiske Møntunion, Stabilitetspagten, som forvandlede EU til

grundlæggende set at være et instrument i bankernes interesse.

I 1992 introducerede man den monetære version af EU, og i 2002 euroen som en kontantvaluta.

Så havde man i mellemtiden, den 4. november 1999, ophævelsen af Glass-Steagall, som var begyndelsen til den totale afregulering af finanssystemet, og samtidig afklarede disse kræfter de endelige idémæssige støttepiller for imperiet.

Af ekstrem vigtighed var Tony Blairs tale i 1999 i Chicago, hvor han de facto erklærede den post-Westfalske orden; grundlaget for international lov var forbi og skulle erstattes af såkaldte humanitære interventioner over hele verden, som i USA førte til doktrinen om Ansvar for at beskytte.

Nu begyndte Blair-doktrinen omgående at komme i total konfrontation med Putin-doktrinen. Putin, som sagde, at international lov skulle respekteres, at FN's charter skal opretholdes, at ethvert lands suverænitet ikke kan krænkes – i sammenligning med Blair, som sagde nej, vi kan finde påskud til at intervenere militært over hele verden.

Så igen, de besluttede grundlæggende set at satse på regimeskift over for alle nationer, der ikke ville underkaste sig, og EU var forvandlet til et totalt imperium. Hvis man ser på tilstanden i EU i dag, som begår folkemord mod de sydeuropæiske folk, kan man se, at der ikke er nogen sandhed i noget af det, de siger.

Farverevolutionerne og 11. september

Med hensyn til især landene i det tidligere Sovjetunionen besluttede de at udvikle »farverevolutioner«. Farverevolutioner er et synonym for et helt udvalg af forskellige metoder til regimeskift. Det er en ikke-erklæret krigsførelse, men det er krig, som har forskellige

karaktertræk, der passer til hvert land.

Det, jeg siger, vil sandsynligvis komme som en overraskelse for de fleste mennesker, men min mand, hr. LaRouche, sagde for nylig, at 11. september i USA var en form for »farverevolution«, fordi det forvandlede det amerikanske folk, som allerede tidligere havde nogle problemer, til et instrument for imperiet. Og at forvandle USA til den militære gren, til muskelkraften, med briterne som hjernen, var en slags forudsætning for, at de øvrige regimeskift kunne lykkes.

Under Clintonregeringen var USA stadig væk en slags halvrepublik, men efter 11. september blev USA til dette imperies spydhoved.

For en god ordens skyld; nogle af Jer vil huske, at hr. LaRouche holdt et profetisk webcast den 3. januar 2001, tre uger før Bush jr.-regeringen tiltrådte, hvor han sagde, at denne regering ville blive konfronteret med så mange problemer med finanssystemet, at de ville satse på en 'Rigsdagsbrand'. Det var nøjagtig ni måneder før 11. september.

Og I husker alle, hvad der skete med 11. september, det hysteri, som greb befolkningen med deres gule bånd ('yellow ribbons'), med de gentagne Tv-indslag, om og om igen, som viste flyene flyve ind i World Trade Center, og alle de andre billeder. Og det blev dernæst brugt til at gennemføre Patriot Act (den patriotiske lov), Nationale Defense Authorization Act (loven om bemyndigelsen af forsvarsbudgettet) [2012], den totale udvidelse af NSA's udspionering til at omfatte hele verdens befolkning og derved især krænke praktisk enhver borgers menneskerettigheder på hele kloden. Og det, der så skete, mere og mere; at Bush, og senere præsident Obama, regerede ved dekret og således eliminerede regeringsmagts tredeling.

Efter 11. september blev der erklæret krig mod Afghanistan ved at påkalde sig NATO's artikel 5; og hvis man så tænker på det,

der virkelig er kommet frem for dagens lys – og det vil vi høre mere om i dag, hvad der virkelig var involveret i 11. september, hvilket var nøjagtig, hvad der vil blive afsløret, når de 28 sider, som er blevet hemmeligstemplede i den oprindelige Fælles [Kongres-] Undersøgelse af 11. september, endelig bliver frigivet – og det vil vi høre om senere med budskaber fra Walter Jones og Terry Strada, at der er en kraftig grund til at mene, at det blev ledet af briterne, og at saudierne havde en hånd med i et.

Se så hvad der er sket efter 13 års krig i Afghanistan. I Afghanistan er der nu en 40 gange så stor produktion af opium i forhold til før krigen. Med Irak og Afghanistan har man fået 120.000 traumatiserede [NATO-]soldater, hvis liv er ødelagt. I Afghanistan ligner træningen af de såkaldte sikkerhedsstyrker mere en mafia, som allerede nu, mens soldaterne fra USA og NATO stadig er til stede, terroriserer befolkningen.

Så havde man i 2003 den anden Irakkrig, der, som vi nu ved, var fuldstændig baseret på løgne. Der var ingen masseødelæggelsesvåben. Der var ingen missiler, som kunne nå alle byer i verden på 45 minutter. Det, man lovede under begge Irakkrige, skete: bombningen af landet tilbage til stenalderen, og alt dette var i overvejende grad baseret på denne mands løgne (Figur 1), som instruerede MI-5 og MI-6 i at udarbejde det berømte dossier, som dernæst blev brugt af Colin Powell i hans berygtede tale i FN.

Nogle af Jer husker, at præsident Bush jr. på et tidspunkt ankom til Irak i sin bombepilotjakke og erklærede »Missionen er udført«. Hvis man ser på, hvad der sker i Irak i dag, så har man ISIS' overtagelse af magten, denne ekstremistiske udbrydergruppe af al-Qaeda, en gruppe, hvis terror, selv for al-Qaeda, er for voldelig, som nu har indtaget Mosul og adskillige andre byer i Irak.

Og iflg. diverse artikler i den britiske presse betyder dette, at den gamle opdeling af Mellemøsten i henhold til Sykes-

Picot-traktaten, der blev etableret under Første Verdenskrig (1916), er død. De er allerede nu i færd med at tegne kortet om. Olien i Mosul er nu sunni-olie og tilhører saudierne. Alene fra Mosul er 1 mio. mennesker på flugt, og ISIS har meddelt, at de vil vælte Kong Abdullah af Jordan. De vil forsøge at besætte Sinai, Gaza og Libanon. Og der er selvfølgelig en umiddelbar fare for en fuldt optrappet krig i hele området.

Og dette er naturligvis også et sikkerhedsproblem for Europa og USA, fordi der blandt disse mennesker befinder sig tusinder af europæere og amerikanere, som har sluttet sig til dem [der flygter].

Farverevolutionen imod Rusland og Kina startede allerede på en måde i 1970'erne og 1980'erne med Projekt Demokrati og National Endowment for Democracy (NED), der blev stiftet i 1983 og finansieret af International Republican Institute, National Democratic Institute og Open Society of George Soros. De gik frem med opbygningen af såkaldte »demokratiske« bevægelser imod regeringer, som gjorde modstand mod globaliseringstendensen. Det fulgtes ad med idéen om et frihandelssystem for at forvandle befolkningerne til billig arbejdskraft og grundlæggende set organisere hele verdensøkonomien omkring princippet »køb billigt, sælg dyrt«, og behandle mange folk i mange lande som heloter, som »unyttige spisere«, sådan, som de anses for at være af Prins Philip, der mange gange har meddelt, at han ønsker en reduktion af verdens befolkning fra 7 til 1 milliard mennesker, og som offentligt har udtalt, at han gerne vil reinkarnere som en virus for bedre at kunne være med til at reducere befolkningen.

Hele dette system har mere og mere ført til et svælg mellem de superrige og de fattige. Det blev for nylig offentliggjort, at 85 individer på denne planet ejer lige så meget, som 3,5 milliarder mennesker!

Den britiske 'moder'

Dette optrappedes så selvfølgelig efter Sovjetunionens sammenbrud, hvor de samme kræfter gik frem med opbygningen af »civilsamfund«, som de kalder det, i Central- og Østeuropa. Mens hovedfinansieringen kom fra amerikanske institutioner, så stammede koncepterne og strategien faktisk fra britiske universiteter, især Oxford og Cambridge, som er en slags intellektuelle hovedkvarterer for Det britiske Imperium.

Mens Cambridge stod mere for den teknologiske side, ting, der har med informationsalderen at gøre, Internettet, de sociale medier, spionapparatet, GCHQ, som modsvarer NSA i Storbritannien, så stod Oxford mere for den operationelle side. De var basis for operationer allerede ved overgangen til det 20. århundrede for Cecil Rhodes, som havde temmelig dystre planer for den Tredje Verden; de var oprindelsen til Round Table (klub); de udvalgte Rhodes-stipendiater fra hele verden, og det primære formål med dette var at generobre den tidligere koloni USA.

Efter at et ikke lykkedes dem at annullere den Amerikanske Revolution med militære midler i Krigen i 1812 og Borgerkrigen, besluttede de at undergrave det amerikanske etablisement, så det vedtog modellen for Det britiske Imperium som dets egen, for at skabe et verdensimperium, baseret på det særlige, anglo-amerikanske forhold. Enhver, der ønsker at undersøge dette, bør læse bogen af H.G. Wells fra 1928, *The Open Conspiracy* (Den åbne sammensværgelse).

En mentor, der kom ud af dette, var William Yandell Elliott, som var professor og mentor for sådanne folk som McGeorge Bundy og Sir Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski og Samuel Huntington. Og de har naturligvis en ny generation, hvor man finder fortalere for interventionisme omkring [national sikkerhedsrådgiver] Susan Rice og andre.

Oxford-projektet, hvor alt det her kom fra, havde navnet »Civil modstand og magtpolitik«, ledet af Sir Adam Roberts, som var en af Susan Rices mentorer, og som er en af hovedfortalerne for »liberal internationalisme«. Og de tilskrives sig tilbage til Lord Palmerston-doktrinen i det 19. århundrede. Samarbejdspartnere til Sir Adam Roberts og Timothy Garton Ash ledede dette projekt på Oxford University, som hed »Oxford Universitetets Program om den ændrede karakter af krig.« Idéen var at opbygge civil modstand i forbindelse med militærstrategi, og i marts 2007 afholdt de en konference i St. Anthony College, i Oxford, med titlen »Civil modstand og magtpolitik, erfaringen om ikkevoldelig aktion fra Gandhi til nutiden.« De besluttede at udvikle nye teknikker, og i kataloget over disse nye teknikker spørger de, »Er økonomiske sanktioner nyttige til at støtte de civile modstandsbevægelseres handlinger?«

En af talerne på denne konference var Michael McFaul. Her har I Nadia Diuk fra National Endowment of Democracy og McFaul (Figur 2); en anden deltager var Gene Sharp (Figur 3), som er den virkelige ophavsmand, forfatter, til farverevolutioner. Han sidder i Albert Einstein Institute i Boston, Massachusetts, og er forfatter til et trebindsværk, The Politics of Non-Violent Action, som han skrev som en disputats allerede i 1968; Fra Diktatur til demokrati, En konceptuel rammeplan for frihed, som blev udgivet i 1993.

Dette værk er blevet udgivet på 40 sprog, finansieret af George Soros, og det underviser i teknikkerne for politisk trods. Han nummererer 198 taktikker, fra boykot, til symbolisme, og – led ikke efter en teoretisk understøttelse; jeg prøvede at finde det, men det kunne jeg ikke – det reducerer alting til et enkelt ord, eller sætning, som en farve, »orange« eller »rosa«, eller uforskammede fagter, eller en eller anden symbolik, som en knytnæve. Dernæst ville de forsyne disse aktivister i de lande, der er udset som mål, med mærker, med flyveblade, undertiden med rockbands, med

beklædning, og de ville bruge falske henvisninger til folk som Mahatma Gandhi og Martin Luther King, men i virkeligheden er det i bund og grund blot betalte aktivister.

Der er en videotale af Gene Sharp fra 1990, som man kan se på YouTube (den har ikke noget indhold, det er bare »modstand«, nærmest monotont), men dette har nu spredt sig som såkaldte »farverevolutioner« til dusinvis af lande over hele verden.

International Republican Institute (IRI) og American Enterprise Institute (AEI) afholdt træningsøvelser, f.eks. i 2000 i Ungarn, hvor de skabte den serbiske farverevolution »Otpor!«, som betyder »Modstand!« De var ansvarlige for at vælte Slobodan Milosevic. Så indrømmede NED, at de finansierede Otpor! for Georgien og Ukraine, og på YouTube kan man finde en video af Otpor!, hvor deres nuværende leder i Serbien indrømmer, at de har trænet aktivister over hele verden. De tager ansvaret for det Arabiske Forår. Gene Sharp siger, at han også var en nøglefigur i oprøret på Tiananmen-pladsen i 1989 i Kina.

I Ukraine har dette apparat rekrutteret 2.200 NGO'er! De lavede den Orange Revolution før; de lavede Rose-revolutionen i Georgien, og så, det, der brød ud på Maidan i Kiev efter, at præsident Janukovitj annullerede EU-associeringsaftalen i november sidste år, var præcis dette apparat, en blanding af sådanne NGO'er, fortrinsvis finansieret af USA, og neonazister, som havde en ubrudt tradition tilbage til Stephan Bandera, som var en af nazisternes kollaboratører, som hjalp nazisterne med at invadere Ukraine i 1940'erne.

I henhold til dette koncept bliver disse millitanter forstærket af lejesoldat-typer, som har trænet med al-Qaeda og ISIS i Syrien. De blev afskibet til Ukraine, og de var for en stor del ansvarlige for de ugerninger, som blev begået der; barrikaderne, molotovcocktails, snigskytterne, som skød på begge sider, både politi og demonstranter, og som var ansvarlige for kuppet i Ukraine den 22. februar.

Den aktuelle »Jats«-regering – jeg kalder ham ikke Jatsenjuk, men »Jats«, for det er det navn, Victoria Nuland gav ham, og hun satte ham til magten; dette var en regering baseret på et kup. De har nu syv medlemmer af Svoboda i deres regering, og det er en nazistisk organisation; Sektor Højre er tæt integreret i den Ukrainske Hær, og de udfører i øjeblikket luftangreb imod deres egen befolkning i det østlige Ukraine.

Alt dette har ledt frem til en situation, hvor der nu, i dag, kunne blive mere militæraktion, efter at de østlige pro-føderaliststyrker i Ukraine nedskød dette angrebsfly, og nu er der fare for et virkeligt udbrud af en større konflikt mellem Ukraine og muligvis Rusland, hvis dette forsætter.

Ruslands nye doktrin

Som respons på alt dette har det russiske militær bebudet en ny militærdoktrin, som er af den største vigtighed. Dette var i sammenhæng med Sikkerhedskonferencen i Moskva, som fandt sted den 23. maj, hvor de erklærede, at anvendelsen af farverevolutioner er en form for krigsførelse imod Eurasien.

Ruslands gen. Vladimir Zarudnitsky, som er operationel chef i de Russiske Væbnede Styrkers Division for Militærstaben, erklærede, at

»farverevolutionerne er en fuldstændig lovløs, middelalderlig og afskyelig form for aggressionskrig. En ny form for Trediveårskrig, med samme taktik, men langt værre end det, nazisterne gjorde.«

Og ser man på, hvad disse andre farverevolutioner foretager sig i Irak eller Syrien, eller i det østlige Ukraine, kan man kun være enig. De bruger nye aggressionsteknikker, med det geopolitiske mål at destabilisere lande, som har en uafhængig politik, og de har, iflg. denne general, udset Rusland, Kina, Sydvestasien, Afrika og Central- og Sydøstasien som mål.

En af amerikanerne, som deltog i konferencen, Anthony Cordesman fra CSIS, var så imponeret over fremgangsmåden på konferencen, at han offentliggjorde sine notater i en 52-siders rapport på sin webside, hvor han grundlæggende siger, at det russiske militær nu anser farverevolutionerne for at være en ny amerikansk og europæisk metode til krigsførelse imod Rusland og Kina, baseret på minimale omkostninger og tab, men at det alt sammen fører til en væsentlig kilde til terrorisme. (Figurerne 4 og 5). Dette er fra Power Point-præsentationen, som blev vist der.

Dernæst understregede forsvarsminister Shoigu ligeledes, at disse protester, som angiveligt skulle komme fra befolkningen, i virkeligheden er støttet gennem militære midler og irregulær krigsførelse (Figur 6). De bruges i Serbien, Libyen, Ukraine og Venezuela, og det såkaldte »Arabiske Forår«, som har destabiliseret (Figur 7) hele det nordafrikanske område. Som et resultat er flere afrikanske lande i færd med fuldstændig at disintegrere, som et resultat af det, der skete i Libyen, for så flygtede tuaregerne og andre til Mali og andre lande, og spredte terrorismen.

Den russiske generalstabschef gen. Gerasimov sagde også, at dette er en ny metode til krigsførelse, som gennemføres af USA. Det begynder med de ikke-militære taktikker i farverevolutionerne, og så bag det, militærstyrke, og hvis der ikke er tilstrækkelig potentiale i opstanden, så intervenserer militære styrker åbenlyst for at frembringe regimeskift, som vi har set det i Ukraine, Syrien og mange andre steder.

Den hviderussiske forsvarsminister, Juri Zhadobin, pegede på Gene Sharp som forfatteren til disse farverevolutioner og erklærede, at disse revolutioner altid startes udefra. Den russiske general Zarudnitsky sagde også, at Vesten anser farverevolutionerne for at være et fredeligt middel til regimeskift, men begivenheder i Mellemøsten og Nordafrika »viser, at militærstyrkerne er en integreret del« af det, og hvis ikke sanktioner er tilstrækkeligt, så fortsætter de med

militære operationer.

Dette er selvfølgelig fuldstændig ulovligt, det overholder ikke Genève-konventionerne, som har etableret regler for krigserklæringer, og derfor er det så meget desto mere farligt og kriminelt, og det udføres desuden af åbenlyse terrorister og private sikkerhedsfirmaer, som vi har set det i Ukraine, hvor lejesoldater fra Blackwater og Academi er blevet udstationeret.

Det er meget lig den måde, som John Perkins beskriver afsættelsen af regeringer i sin berømte bog *Confessions of an Economic Hit Man* (En økonomisk lejemorders bekendelser), hvor man anvender forskellige teknikker til at narre lande, først til at komme i gæld, og dernæst med bestikkelser; hvis bestikkelserne ikke virker, brug destabilisering; og hvis det alt sammen ikke fungerer, sats på militære midler, som Perkins meget detaljeret beskriver.

Betydningen af denne nye russiske og hviderussiske militærdoktrin er absolut enorm, og den kendsgerning, at man ikke har læst om det i New York Times betyder ikke, at det ikke er sådan. For hvis Rusland siger, at farverevolutionerne er en ikke-erklæret aggressionskrig, så betyder det, at vi i øjeblikket er i krig! Så hvis man lægger dette oven i alle de andre situationer, i Mellemøsten og i Stillehavsområdet, tror jeg, folk bør blive bange og gøre noget ved det, snarere end at udvise ligegyldighed[1].

NATO's inddæmning af Rusland og Kina

Dette skal ses i sammenhæng med NATO's og EU's inddæmningspolitik over for Rusland og Kina.

Man har også ændret USA's og NATO's militærdoktrin, for da vi havde krisen med mellemdistancemissilerne i begyndelsen af 1980'erne, som var den sammenhæng, i hvilken Schiller

Instituttet skabtes, havde man stadig MAD, Mutually Assured Destruction (Gensidigt Garanteret Ødelæggelse), som gik ud på den idé, at anvendelsen af atomvåben var fuldstændig umulig, fordi det ville føre til hele menneskehedens udslettelse.

Men i mellemtiden har man ændret dette til en doktrin om førsteangreb (forebyggende angreb), som er grundlaget for ABM-systemet (Anti Ballistic Missile, missilforsvar) i Østeuropa, der som sådan er blevet fordømt af russerne. Det danner grundlag for Prompt Global Strike-doktrinen, som går ud på den idé, at man, med moderne midler, cyberkrig, og andre moderne teknologier, på en eller anden måde kan snige sig bag om et fjendelands forsvarslinjer og gøre det af med deres gengældelsesangrebs-kapacitet (Figur 8). Og det er også idéen bag Air-Sea Battle-doktrinen imod Kina.

Det er den utopiske idé, at man kan vinde en atomkrig. Og der er militærfolk, selv i USA, som har påpeget, at disse førsteangrebsdoktriner opmuntrer begge sider til at satse på et førsteangreb, for hvis man venter for længe, er man forsvarsløs, så det er bedst at komme først.

Allerede for to år siden på Sikkerhedskonferencen i Moskva sagde daværende præsident Medvedev, og også på et juridisk forum i St. Petersburg, at denne, de vestlige staters politik med at bruge humanitære interventioner som påskud, fører til regionale krige, inklusive brugen af atomvåben. På den samme konference sagde daværende generalstabschef gen. Nikolai Makarov, at Rusland ikke vil acceptere videreopførelsen af det amerikanske ABM-system til dets tredje og fjerde fase, fordi det så ville give en førsteangrebsevne, som ville gøre Rusland forsvarsløs.

I sammenligning med denne erklæring fra for to år siden er den nye, russiske militærdoktrin er klar skærpelse, for de har nu bekræftet, hvad vi har sagt i mange, mange år, men som nu er blevet officiel russisk doktrin.

Og hvis man ser på hele det billede, jeg har fremlagt, og det bør man, kan man kun komme til én konklusion: Vi befinder os i øjeblikket på randen af Tredje Verdenskrig, og følgelig på randen af menneskehedens udslettelse. Vi har et uopsætteligt behov for en international debat om dette. Vi må erklære farverevolutioner for absolut illegitime. Vi må fordømme den farce, at disse personer går rundt i verden og intervenserer militært overalt og kalder det »demokrati«, »frihed« og »menneskerettigheder«, når det i virkeligheden er mord, forbrydelse, terror og aggressionskrig.

Hvis man dræber nogen i en officielt erklæret krig, så er det nok forfærdeligt og tragisk, men det sker i overensstemmelse med reglerne i fastlagte, internationale konventioner, som Genève-konventionen. Men hvis man dræber nogen i en ikke-erklæret krig, så er det mord. At anstifte en aggressionskrig gør den person, som gør dette, til en forbryder for Nürnberg-domstolen.

Den kendsgerning, at vi allerede er i krig, i en slags global krig, betyder, at vi sidder på en global krudttønde, hvis lunte er blevet antændt mange steder – i Ukraine, i Mellemøsten, i Stillehavsområdet. Og spørgsmålet er så: Kan vi standse dette i tide, før menneskeheden udsletter sig selv?

Grib Alternativet!

Lykkeligvis er det potentielle alternativ allerede på plads: Det, som LaRouche-bevægelsen har arbejdet for i 39 år, som hr. LaRouche foreslog for første gang i 1975, nemlig at erstatte Den internationale Valutafond (IMF) med Den internationale Udviklingsbank, og dernæst især, efter at vi for 25 år siden fremlagde forslag til den Eurasiske Landbro (Figur 9), så er den nu på bordet.

De gode nyheder er, at den kinesiske regering har lagt den Eurasiske Landbro, eller den Nye Silkevej, på bordet. På en

konference i Kasakhstan sidste september, i siden på det nylige russisk-kinesiske topmøde i Shanghai, indgik Xi Jinping og Putin ikke alene den 30-årige aftale om levering af gas, som blev meget omtalt i medierne, men også 46 aftaler om samarbejde omkring den Nye Silkevej, og den kendsgerning, at der på højeste niveau, nemlig mellem præsidenterne for de to lande, er en aftale om samarbejde, som giver håb om, at man også på lavere og regionale niveauer kan overvinde stadig eksisterende spændinger.

Alt imens det transatlantiske finanssystem står umiddelbart foran en eksplosion, så er der en gigantisk dynamik omkring en meget, meget hastig udvikling af den Nye Silkevej. Den nye, indiske premierminister Narendra Modi har givet udtrykt for, at han fuldt ud har til hensigt at samarbejde med Rusland og Kina om denne Nye Silkevej og hjælpe med at bygge Silkevejens nord-sydgående ekstension. For nylig var udenrigsminister Wang Yi i Indien, hvor han lovede fuld støtte til den indiske udvikling for at opgradere jernbanerne og motorvejene, anlægge industri-parker og bygge mange atomkraftværker i Indien. I mellemtiden var den kinesiske premierminister Li Keqiang i Bukarest, hvor han mødtes med 16 statsledere fra Central- og Mellemeuropa og annoncerede, at Kina vil bygge et højhastigheds-jernbanenet i Øst- og Centraleuropa, noget, som EU tydeligvis ikke er i stand til.

Han besøgte også flere afrikanske stater og lovede, at Kina ville forbinde alle afrikanske hovedstæder gennem et system af højhastigheds-jernbaner. Og ved det kommende BRICS-topmøde i juli vil Xi Jinping og Putin indlede en rundrejse i Latinamerika for at engagere hele Latinamerika i konceptet om den Nye Silkevej/Verdenslandbroen.

Dette udgør vores eneste håb om at standse og vende udviklingen imod krig og terror, som nu eksploderer i Mellemøsten, og forhindre, at det kommer til Europa, Asien og Afrika. På en Schiller-konference i november 2012, som vi ligeledes havde indkaldt på grund af den voksende krigsfare,

præsenterede vi en omfattende plan for den Eurasiske Landbro for hele området mellem Afghanistan og Middelhavsområdet, Centralasien og Golfen.

Hvis man ser på dette fra den afrikanske, atlantiske kyst, hele vejen over Den arabiske Halvø og ind i Kina, så har man et stort, sammenhængende bånd af ørken. Det meste af Mellemøsten er ørken. Og det eneste håb om fred i dette område er at gøre ørkenen grøn ved hjælp af grundvandsmagasiner, omdirigering af floder, storstilet afsaltning af havvand ved hjælp af den fredelige anvendelse af atomkraft (Figur 10), og have det håb, at Rusland, Kina og Indien, Iran, nogle europæiske nationer, som har gjort sig fri af EU-kommissionens åg, samt et ændret USA, vil arbejde sammen om udvikling, som den nye verden for fred.

Den nye Centralasiatiske Ekspertklub for Eurasisk Udvikling afholdt for nylig en todages konference i Dushanbe, Tadsjikistan[2], hvor direktøren for Centret for Strategiske Studier, Sayfullo Safarov, og ligeledes Juri Krupnov fra Tilsynsrådet for Ruslands Institut for Demografi, Migration og Regional Udvikling (IDMRD), talte, og de fremlagde et økonomisk udviklingsprogram for elimineringen af narkotikaproduktionen i Afghanistan, et program, som Victor Ivanov (direktør for den russiske narkotikakontroltjeneste, -red.) allerede i marts måned havde foreslået i Moskva, og som atter blev præsenteret i Islamabad, Pakistan, som et udviklingsprogram for Pakistan og Afghanistan.

Juri Krupnov fremlagde fire hovedområder for en sådan udvikling af Afghanistan: landbrug og fødevareforarbejdning, maskinfremstilling, transportinfrastruktur, hurtig opførelse af vandkraftværker på floden Panj og uddannelse i forskning og teknologi. På denne konference blev det også besluttet at gennemføre forebyggende foranstaltninger til afværgelse af et ukrainsk scenarie i området.

Dette er altså, hvad Schiller Instituttet og LaRouche-

bevægelsen foreslog for 50 år siden, hvor vi lagde ud med den såkaldte »Produktive Trekant« for Øst- og Vesteuropa, og, efter Sovjetunionens opløsning, med den Eurasiske Landbro, som vi i mellemtiden har udvidet til Verdenslandbroen (Figur 11). Grundlæggende set et globalt program for genrejsning af verdensøkonomien, og dette program er ved at blive virkeliggjort. Dette repræsenterer et meget konkret perspektiv for alle nationer på denne planet.

Problemet er Det britiske Imperiums dominans i USA. Og hr. LaRouche har på det seneste mange gange erklæret, at den eneste måde at stoppe Tredje Verdenskrig er gennem USA's tilbagevenden til sin forfatningsmæssige karakter af en republik – og det kan kræve en udskiftning af regeringen, som vi også vil høre mere om senere i dag.

Hr. LaRouche har præsenteret et firepunktsprogram: Det er et videnskabeligt dokument, et lovgrundlag, som USA kan vedtage.

Bail-in versus Glass-Steagall

Dette er ikke et teoretisk spørgsmål, men, som jeg sagde, så står det transatlantiske finanssystem umiddelbart foran en eksplosion. Det er meget, meget mere bankerot end i 2008. Den europæiske Centralbank, ECB, har netop gennemført negative rentesatser, og chefen for Hamborgs Institut for Verdensøkonomi Thomas Straubharr, som er en meget konservativ økonom, erklærede, at dette var »afslutningen på kapitalisme.«

Det, som de har planlagt i Europa og i USA, er den såkaldte »bail-in«, Cypern-modellen[3], men vi har beregnet, at selv, hvis man eksproprierer alle mennesker i Europa og USA, en 'hårklipping' af indehaverne af bankkonti og forretningsbankkonti, så ville dette kun give 1 % af de udestående derivatkontrakter. Så det, vi i virkeligheden står over for, er faren for et pludseligt sammenbrud af realøkonomien, og min mistanke går på, at dette kun kan

håndteres under krigsforhold – eller dette er, hvad disse mennesker håber på.

Så derfor, siger hr. LaRouche, er vort eneste håb om at standse denne fare, at gøre en ende på Imperiet, gøre en ende på dette monster, som har udviklet sig efter Sovjetunionens sammenbrud. Og den eneste måde at gøre det på er at drive Wall Street bankerot, erklære Glass-Steagall, og gøre det nøjagtigt som Franklin D. Roosevelt gjorde det, og dernæst gå over til et program for en Nationalbank i traditionen efter Alexander Hamilton, Det amerikanske, økonomiske System, og erstatte det nuværende, monetaristiske system.

Alt dette må gøres ud fra hr. LaRouches fjerde punkts perspektiv, som er Vladimir Vernadskijs idé[4], og som grundlæggende set definerer loven for evolution i universet: nemlig, at noösfæren, indflydelsen fra den menneskelige erkendelse og evne til at gøre opdagelser, i stigende grad dominerer biosfæren; at den menneskelige erkendelses (tæknings), den menneskelige evne til at gøre opdagelsers rolle i stigende grad vil indvirke på universet.

En ny videnskabelig standard

Dette sætter også en helt ny standard for fysisk videnskab. Mennesket er den eneste art, som er i besiddelse af skabende fornuft, og det adskiller sig fra alle andre skabninger; at det var i stand til at have magt over ilden – det kan intet dyr – og øge sin magt over naturkræfterne gennem en konstant opdagelsesproces, som følger en linje med en højere og højere energi-gennemstrømningstæthed, som kan anvendes i produktionsprocessen. Og denne menneskelige evne har ført til en stigning i den relative, potentielle befolkningstæthed, og må derfor være målestok for den fysiske økonomi, for afgørelsen af, hvorvidt en investering er god eller dårlig.

Pobisk Kuznetsov, den afdøde russiske videnskabsmand, bebudede

for flere år siden på en videnskabskonference i Moskva, at hr. LaRouche vil blive kendt for sin opdagelse, nemlig ved at betegne potentiel, relativ befolkningstæthed med ordet »La«, fra »LaRouche«, på samme måde, som andre opfindere og opdagere har lagt navn til deres opfindelse, som »watt«, »ampere« osv.

Menneskeligt fremskridt er universets hensigt! Det er et fysisk princip, og det er selve universets lov. Vernadskij grundede sig på Nikolaus von Kues (Nicolaus Cusanus)[5], den store tænker fra det 15. århundrede, som var den første til at opdage evolutionens biogenetiske lov. Han var den første til at skelne mellem det uorganiske, det organiske eller biologiske, og det tredje niveau, skabende fornuft, og han definerede dernæst også et fjerde niveau, som er Skaberen. Han sagde: Evolutionen i universet finder sted på en sådan måde, at enhver art kun opnår kulminationen af sin karakter, hvis den, på mindst et punkt, er delagtig i den næste, højere art.

Så evolution fremkommer ikke fra neden, som en Darwinistisk 'den stærkeres overlevelse', men, iflg. Cusa, fra oven. Det højere niveau river det lavere opad, næsten som et voldsomt, opadgående træk. Derfor kan man aldrig måle det højere domæne med det lavers målestok; man kan ikke måle det biologiske rige med det uorganiskes målestok, og man kan ikke måle det menneskelige sind med den biologiske sfæres redskaber. Derfor er det menneskelige princip for en opadgående evolution, for noösfærens forøgede magt, den eneste målestok, hvormed menneskelige anliggender kan måles.

LaRouche siger i dette fjerde punkt: Mennesket er menneskehedens eneste sande målestok i universet, og det er denne idé, som må lede den fysiske økonomis praksis.

Nicolaus Cusanus diskutererede allerede princippet i denne opfattelse, ved at sige, at Skaberen skabte det fysiske univers, men efter, at Han skabte mennesket, fortsatte mennesket skabelsen af det fysiske univers som *imago Dei* (i Guds billede) gennem sin *vis creativa*, sine skabende evner.

Problemet med det nuværende Imperiesystem, med globalisering, er, at det måler hele menneskeheden ud fra det organiske niveau, eller det uorganiske, med penge som udgangspunkt: Det er derfor, det fører til så inhumane resultater. Det, som Verdenslandbroen og Silkevejen er synonym for, er den bevidste beslutning om den næste fase i menneskehedens opadgående evolution, det er udelukkende kun fuldførelsen af Verdenslandbroen, som indbefatter samarbejde mellem mange nationer omkring bemandet og ubemandet rumfart, koloniseringen af det såkaldte »Nære Udland« i rummet. Det er den endelige del af Verdenslandbroen.

Nicolaus Cusanus sagde allerede i det 15. århundrede, at ethvert menneskeligt individ opsummerer hele universets evolution i sit sind, og når det bliver bevidst om det, kan det, med absolut videnskabelig præcision, determinere, hvad der må være det næste, nødvendige skridt inden for opdagelse. Det er grunden til, at Lyndon LaRouche, som udviklede dette koncept med potentiel, relativ befolkningstæthed, som følges med den absolutte nødvendighed af højere energigennemstrømningstæthed i den produktive proces, har determineret, at menneskeheden kun kommer ud af krisen, hvis vi satser på et forceret program for termionuklear fusionskraft. For kun da kan vi håbe på, at mennesket har en fremtid som en art i universet, for vores planet er ikke den eneste planet i sig selv, men vi er beliggende i et Solsystem, i en galakse, og de udfordringer, som stammer derfra, må imødegås.

Befri verden for Imperium

Vi må altså skabe en situation, hvor menneskets sande identitet er at være en skabende art. Hvis vi ønsker at overleve, må vi befri vore institutioner for oligarki og Imperium, som er blevet sataniske. Krig kan ikke længere være et middel til konfliktløsning. Den må derfor forbydes,

straffes, udslettes, kendes ulovlig, bandlyses og fordømmes. Og vi må skabe en international kampagne for at gøre præcis dette.

Gerningsmændene til denne krig må stilles for retten, og jeg foreslår en ny Nürnberg Domstol. Selv den britiske indenrigsminister Norman Baker sagde, mht. Irak, at det var Blairs og Bush' intervention, som har ødelagt dette land og blottet det for ekstremister, og at det, vi nu ser i Irak, er arven efter Tony Blair.

Blair forsøger netop nu at kæmpe for at blive den nye præsident for Den europæiske Kommission, ved at lave intriger for, at Jean Claude Juncker ikke skal få posten, og jeg er fuldstændig helliget til, og opfordrer Jer alle til at hjælpe, så det ikke sker, og at Blair bør have en helt anden plads, måske knap så komfortabel, men sikker. Enhver, der grundlæggende set støtter denne person, som efter min mening er en krigsforbryder, lever ikke selv op til en moralsk standard.

Vi har derfor en enorm situation, og jeg kan blot sige, at efter i 40 år at have været i denne bevægelse, LaRouche-bevægelsen, og efter at have været igennem nogle temmelig ubehagelige oplevelser, som Ramsey Clark også ved en masse om, men ikke desto mindre må jeg sige, at verden befinder sig i stor fare. Og jeg kan ikke give nogen en garanti for, at vi vil være her om et par uger eller dage, for dette er meget, meget farligt. Men ikke desto mindre kan jeg fortælle Jer, at jeg aldrig har mistet min dybe optimisme omkring menneskets sande karakter, og jeg mener, at Leibniz havde absolut ret, da han sagde, at et stort onde også i mennesket frembringer et større ønske om, og evne for, det gode. Og derfor, efter 30 år med Schiller Instituttet, tror jeg stadig på:

Nu kommer Schillers tid!

Fra LaRouche-bevægelsen 25. sept. 2014: Menneskeheden må nytænke sig selv

Den sprudlende videnskabelige og kulturelle optimisme, som er udløst af Indiens succesrige opsendelse af sin Mars-kredsløbssatellit i kredsløb om Mars den 23. september, blev på passende vis opsummeret af premierminister Narendra Modi, da han til de forsamlede forskere ved Indiens Rumforskningsorganisation, og til en verden, som fulgte med i den historiske begivenhed live over internet, sagde:

»Lad os udvide vore grænser. Og så udvide dem endnu længere, og længere endnu ... Lad os sætte os endnu mere udfordrende mål – dette må også blive grundlaget for at udfordre den næste grænse.« Han beskrev Indiens Marsmission som »et spring ud i mørket. Menneskeheden ville ikke have gjort fremskridt, hvis vi ikke havde foretaget sådanne spring ud i det uvisse. Og rummet er det største uvisse derude.«

Premierminister Modi har på samme måde defineret menneskehedens opgaver i sine bemærkninger til BRIKS-topmødet i Brasilien den 15. juli, hvor han beskrev BRIKS som værende organiseret omkring det karakteristiske element, som består i »fremtidigt potentiale«, og tilføjede:

»Vi har chancen for at definere fremtiden for ikke blot vore lande, men for verden som helhed.«

Men det, som disse indiske udviklinger rent faktisk peger frem imod, bemærkede Lyndon LaRouche i dag, er et langt mere

dybtgående koncept med hensyn til mennesket og dets forhold til det Kosmos, i hvilket det udgør en levende, noetisk del. Systemet i dette forhold er selvdefinerende, og indeholder derfor ikke noget princip som sådan. Der opstår udviklinger i dette system, som er selvdefinerende, men de udgør ikke en målestok for, eller i, dette system. Endvidere er der ingen faste måleforhold eller måleenheder til rådighed; det eneste, der er, er princippet om udvikling i sig selv – i dette tilfælde, menneskets kreativitet i sig selv – som tilvejebringer systemets »energi«.

Menneskeheden, det være sig i USA eller i Kina, er legemliggørelsen af denne evne og repræsenterer et princip, der går ud over noget som helst, som er af fysisk natur. Denne videnskabelige forståelse kommer til os i moderne tid fra Johannes Kepler og Nicolaus Cusanus, som beviste, at eftersom udelukkende kun det relativt ubegrænsede kan måle det relativt begrænsede (og aldrig omvendt, i modstrid med den imbecile Aristoteles), kan der ikke findes en fast målestok i et system, som inkluderer menneskets kreativitet, og at det derfor udelukkende er menneskets intellekt (sind), som er målestok for universet.

Det er af afgørende betydning for de opgaver, som menneskeheden nu konfronteres med, forklarede LaRouche, at fokusere klart på dette koncept. Vore fejltagelser kommer ind dér, hvor denne klarhed er fraværende; så er det, at vi begår fejltagelser. Systemet eksisterer, og vi kender det – men ikke som et objekt.

Det er her, at Kina ikke begår fejltagelser; hvilket er et meget interessant træk af Kinas videnskabelige lederskab; hvilket er et af de mindst forståede træk ved den aktuelle, strategiske situation. Men det er et koncept, som vi kan gøre tilgængeligt; det er universelt for hele menneskeheden.

Lyndon LaRouche forklarede også dette koncept i sit webcast fra 19. september:

»For eksempel har man tilfældet med BRIKS. Tilfældet med BRIKS viser os modellen for muligheder og løftet om succes. Så det, vi må gøre, er, at vi må tage BRIKS-konceptet og sige, at vi ikke længere har et system af [blot] regeringer, men vi har et system; vi har et system, som vi selv skaber, et internationalt system af en ny art, i hvilket folkene i de forskellige dele af verden gør det, som de må gøre ...«

»Og mennesket må således nytænke sig selv. Og det, vi ser i Sydamerika, i nogle tilfælde, det, man ser andetsteds, er et forsøg fra nogle regeringers side, eller fra nogle dele af regeringers side, på at opdage et nyt princip for regeringsførelse, i hvilket regering bliver målet, ikke midlet, men målet! Med det formål at give liv til en idé om mennesket, som mennesket aldrig før har fået, og for at nå et niveau, som mennesket aldrig tidligere har opnået! Det er vores mission, eller bør være vores mission. Og hvad vi burde beskæftige os med er at tænke, tænke over, hvad alt dette betyder. Vi må have en helt ny idé om, hvad menneskeden er ...«

»Vi må genopdrage menneskeheden indefra, og give menneskeheden et billede af sig selv, som det aldrig tidligere har opnået, og lade det fryde sig.«

Helga Zepp-LaRouche:
Verden har et presserende
behov for en ny,

inkluderende sikkerheds- arkitektur!

Download (PDF, Unknown)

21. sep. 2014 – Ved folkeafstemningen om Skotlands uafhængighed er London endnu engang kun med nød og næppe sluppet godt fra det – takket være en massiv skræmmekampagne. Men selv New York Times kommenterede, at den bitterhed, som er kommet til udtryk i Skotland imod Westminster-politikken – en politik, der er til gavn for de superrige, imperiekrige osv. – er paradigmatiske for den voksende vrede i befolkningen i USA og Eurozonen over etablisementets politiks eklatante fiasko.

I total kontrast hertil bygger den kinesiske præsident Xi Jinping og den indiske premierminister Narendra Modi i mellemtiden videre på et alternativt, økonomisk system og har optimistisk erklæret, at Kina og Indien tilsammen repræsenterer 35 % af menneskeheden og sammen skriver drejebogen for fremtiden.

Xi Jinpings tredages besøg i Indien repræsenterede virkelig et kvalitativt gennembrud i de kinesisk-indiske relationer. Ikke blot har Kina til hensigt i de næste fem år at investere 20 milliarder dollars i Indien i opbygning af højhastighedsjernbaner, modernisering af jernbanestationer, industri-parker, telekommunikation og produktion af automobildele, men Kina vil til gengæld også åbne sit marked for indiske, farmaceutiske produkter og landbrugsprodukter, samt film. Andre aftaler regulerer samarbejdet om udvikling af atomkraft, fredelig anvendelse af rumfart, et partnerskab mellem byerne Shanghai og Mumbai, såvel som kulturelle udvekslinger, og – hvad der er særlig vigtigt – det aftaltes, at man snarest endegyldigt ville bilægge endnu åbentstående grænsestridigheder.

Senest med løsningen af dette spørgsmål trues de vestlige medier og tænketanke med at udgå for det stof, som de synes at behøve til deres, til absurditet grænsende, smålighed. For ude af stand til at erkende det store design bag dette topmøde, har de vestlige medier udeladt dette til fordel for kun at beskrive de formentlige, geopolitiske interessekonflikter mellem de to nationer.

For kammertjeneren findes der ingen helte – men ikke, fordi han ikke er en helt, men fordi enhver er en kammertjener; således beskriver Hegel denne mentale tilstand i sin fænomenologi. Det, som disse medierepræsentanter og tænketanke med deres snæversynede, geopolitiske perspektiv ikke forstår, er den kvalitative forandring, som har udviklet sig i løbet af det seneste år med Xi Jinpings politik med den Nye Silkevej og BRIKS-staternes dynamik for en ægte udviklingspolitik. Stadig flere af Asiens, Sydamerikas og Afrikas stater modsætter sig IMF's og Verdensbankens korset af betingelser og er i færd med at skabe egne udviklingsbanker med AIIB (Asiens Infrastruktur-Investeringsbank), NDB (Nye Udviklingsbank) og en SCO-bank (Shanghai Cooperation Organisation), som udelukkende er tilegnet finansieringen af realøkonomiske projekter, og ikke spekulation.

Bag ved dette ligger der en beslutsomhed om endelig at komme i gang med transformationen, ud af underudvikling og fattigdom og frem til at forsvare sin egen befolknings almene vel. Det, som skriverkarlene og de talende hoveder ikke kan forestille sig, er den kendsgerning, at der findes nutidige regeringer, som virkelig forsvare deres nationers og menneskehedens interesser – og ikke bankernes, hvilket er sædvanligt i Europa og USA.

Den voksende alliance af BRIKS-stater, UNASUR-stater i Sydamerika og medlemmer af ASEAN og SCO i Asien, og til hvilke man også må henregne stater som Egypten, Nicaragua og Sydkorea, er ikke kun smedet sammen gennem det fælles, økonomiske udviklingsperspektiv, men også i erkendelsen af, at

den amerikanske regerings, Storbritanniens, NATO's og EU's konfrontationsstrategi over for Rusland har fremmanet den umiddelbare fare for en global, term nuklear krig.

I en udsædvanlig artikel med titlen: »Eftersom muligheden for en tredje verdenskrig eksisterer, må Kina være forberedt«, beskæftiger professor Han Xudong fra Folkets Befrielseshærs Nationale Forsvarsuniversitet sig med dette spørgsmål. Af den tilspidsede krise i Ukraine truer en direkte militær konfrontation mellem USA og Rusland med at udvikle sig, som, så snart den er brudt ud, ville sprede sig til hele planeten og eskalere til en verdenskrig.

I øjeblikket er verden allerede gået ind i verdenskrigens tredje fase, som drejer sig om verdensrummet, internettet og verdenshavene. Kina kan, konfronteret med disse trusler, ikke blive trængt op i en passiv position, hvor landet er sårbart; det må altså tænke på en tredje verdenskrig, hvor det drejer sig om at udvikle sine militære styrker, først og fremmest flåden og flyvevåbnet, skriver Han Xudong.

Pave Frans sagde i princippet nøjagtig det samme i anledning af en mindehøjtidelighed for udbruddet af Første Verdenskrig. Han sagde, at man allerede udkæmper »en stykkevis verdenskrig«, med forbrydelser, massakrer og ødelæggelser. Og den tyske historiker Michael Stürmer har netop i Die Welt fremlagt en diagnose, der siger, at verdenspolitikken siden Ukraine-krisen har befundet sig i en eksperimentaltilstand, hvor gennemprøvede regler for kriseforebyggelse og krisehåndtering er blevet smidt over bord, og hvor det ledende personale ikke har nogen erfaring med nødsituationer. I kampretorikken mangler der en behørig respekt for de grænseløse muligheder for ødelæggelse og selvødelæggelse. Den sikkerhedsarkitektur, som opstod af den Kolde Krig, og som forbløffende nok sluttede uden en katastrofe med den tyske genforening, skal nu være afløst af en epoke med ikke-erklærede, små krige uden begyndelse og uden afslutning, og som strækker sig fra Indokina/Vietnam til Afghanistan, Syrien

og Irak. I Ukraine-krisen handler begge sider uden mål og uden udgangsperspektiv, ingen ved, hvor det alt sammen ender, den ene optrapning føre til den næste, og fornuftsbudene fra den lange, atomare fred synes at være glemt, skriver Stürmer.

Den russiske premierminister Dmitri Medvedev opsummerede netop situationen på en konference om økonomi i Sotji: »Grundlæggende set er hele det europæiske sikkerhedssystem truet, såvel som også grundlæggende værdier, fortsat globalisering og principielt hele idéen om fredelig udvikling. Jeg har følelsen af, at Vesten fuldstændig har glemt, at Rusland har sine egne, nationale interesser ... Historien viser klart, at alle forsøg på at udøve pres på Rusland gennem sådanne tiltag (sanktioner) har været forgæves. Vi vil ikke acceptere politisk afpresning. Vi er verdens største land, en atommagt, hvor 150 millioner mennesker lever, et område med enorme råmaterialer og et kæmpemarked for varer, tjenesteydelser og investeringer. Vesten opfører sig derimod, som om Rusland slet ikke fandtes på verdenskortet.«

Når det nu, fra det kinesiske militær og til Paven, den russiske regering og voksende grupperinger inden for alle europæiske nationer, står klart, at Tredje Verdenskrig egentlig allerede er begyndt, at alle spilleregler til at undgå krigen er røget over bord, og der egentlig ikke længere findes noget sikkerhedssystem – hvorfor trækker vi så ikke øjeblikkeligt i nødbremsen og standser dette vanvittige tog, som i fuld fart raser direkte mod muren, bag hvilken kun findes den store intethed?

Vi må omgående have en global konference om denne nødtilstand, som kun har ét eneste tema: Hvordan skal en global, inkluderende sikkerheds-arkitektur, som garanterer eksistensen af og sikkerheden for alle nationer på denne planet, være organiseret?

Det er dog åbenbart, at den aktuelle, strategiske krise begyndte med de brudte løfter til Rusland på tidspunktet for

Sovjetunionens opløsning, nemlig, at NATO's grænser aldrig ville blive udvidet til Ruslands grænser. Vi må atter udgå fra dette punkt og det lige så åbenlyse punkt, at der i 1991 ikke fandtes nogen overbevisende grund til, at Rusland blev udelukket fra alle forbund, og at NATO og EU i stedet blev udvidet stadig længere mod øst, således at den hensigt, at inddæmme Rusland og sluttelig gøre landet umuligt at forsvare, ikke mere kan benægtes.

Præsident Xi Jinping har gentagne gange argumenteret med, at der ikke kan være en sikkerhedsordning, som kun giver nogle stater sikkerhed, mens andre forbliver i en tilstand af fare og kaos, men at udelukkende kun en inklusiv sikkerhedsarkitektur kan garantere verdensfreden. Netop en sådan global sikkerhedsarkitektur, som omfatter alle stater på Jorden, må sættes på dagsordenen som hastesag, hvis vi ikke vil begå kollektivt selvmord.

Det indlysende, økonomiske grundlag for et sådant inkluderende sikkerhedskoncept er programmet for den Nye Silkevej, hvis virkeliggørelse Kina arbejder på, og hvis ånd de ovenstående alliancer har tilsluttet sig. Den kinesiske regering har gentagne gange understreget, at denne idé om den Nye Silkevej er et åbent koncept, som alle Jordens nationer kan tilslutte sig.

Den menneskelige art vil kun overleve, hvis vi lærer lektien fra det 20. århundredes to verdenskrige og ophører med at tænke i geopolitiske kategorier. Vi må erstatte denne imperialistiske, oligarkiske anskuelse med et nyt paradigme, som gør menneskehedens fælles mål til en prioritet, som bestemmer alt andet. Dette er i øvrigt den vision, som Nikolaus fra Kues (Nicolaus Cusanus) allerede i det 15. århundrede med Coincidentia Oppositorum-tænkemåden, modsætningernes sammenfald, var fortaler for, og om hvilken han har sagt, at det er den eneste måde, hvorpå overensstemmelse med makrokosmos kan opnås.

Vi er nu kommet til et punkt, hvor vores overlevelse som art er afhængig af, at vi når frem til dette niveau af tænkning.

*Foto: Xi Jinping med frue og Narendra Modi under besøget i
Indien*

Lyndon H. LaRouche: Fire Nye Økonomiske Love til USA's – og verdens – omgående redning!

IKKE EN VALGMULIGHED, MEN EN UOPSÆTTELIG NØDVENDIGHED:

1. KENDSGERNINGERNE:

De forenede Staters, og ligeledes planetens transatlantiske, politisk-økonomiske områders, økonomi befinder sig nu i den umiddelbart forestående livsfare, som udgøres af en generel, fysisk-økonomisk, kædereaktionsagtig sammenbrudskrise af dette område af planeten som helhed.

GDE Error: Requested URL is invalid

10. juni 2014 – Følgende erklæring er udstedt for omgående handling af alle medarbejdere i alle afdelingerne af National Caucus of Labor Committees og dets tilknyttede virksomheder. Førsteprioritet har alle midler og forholdsregler i forbindelse med offentlige aktioner,

nationalt og internationalt, uden forbehold. Denne prioritering er eksistentiel for vor republiks politik, og for den almindelige informering af, og ved, alle relevante kredse over hele verden, at regne fra denne dag, den 8. juni 2014.

1. KENDSGERNINGERNE

De forenede Staters, og ligeledes planetens transatlantiske, politisk-økonomiske områders, økonomi befinder sig nu i den umiddelbart forestående livsfare, som udgøres af en generel, fysisk-økonomisk, kædereaktionsagtig sammenbrudskrise af dette område af planeten som helhed. Navnet på denne direkte sammenbrudskrise over alt i disse nævnte områder af planeten er den aktuelt igangværende introduktion af den generelle »Bail-in«-handling under flertallet, eller flere endnu, af dette områdes regeringer: virkningen på disse områder vil være sammenlignelig med det fysisk-økonomiske kollaps af det generelle kollaps efter »Første Verdenskrig« af den tyske Weimarrepublikks økonomi: men denne gang vil virkningen i første omgang ramme alle nationaløkonomierne i det transatlantiske område, snarere end enkelte, mislykkede økonomier i Europa.

Et kædereaktionslignende sammenbrud med en sådan virkning accelererer allerede og indvirker på pengesystemerne i dette områdes nationer. Den aktuelle accelerering af en »Bail-in«-politik i hele det transatlantiske område, som nu er i gang, betyder, at massedød pludselig vil ramme befolkningerne i alle nationerne i det transatlantiske område: enten direkte, eller gennem et »overløb«.

Virkningerne af denne handling, som allerede er forberedt af de monetaristiske interesser i dette område, der således er udpeget, vil, med mindre det stoppes bogstavelig talt nu, omgående frembringe som virkning en accelererende rate af folkemord i hele den nævnte del af planeten, men vil også få

katastrofale »bivirkninger« af lignende betydning i de eurasiske områder.

De midler, som står til rådighed

Det eneste sted, hvor den umiddelbart nødvendige handling, som kunne forhindre et sådant umiddelbart folkemord i hele den transatlantiske sektor af planeten, kræver, at USA's regering omgående tager beslutning om at indføre fire specifikke forholdsregler af grundlæggende betydning: forholdsregler, som må være i fuld overensstemmelse med den specifikke hensigt i den oprindelige amerikanske Forfatning, som det blev specificeret af den amerikanske finansminister Alexander Hamilton, mens han besad dette embede:

1) Den omgående genindsættelse af Glass/Steagall-loven, som blev indført af den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelt, uden ændringer, som princip for handling.

2) En tilbagevenden til et oppefra styret Nationalbanksystem, der er detaljeret defineret som et sådant.

Den faktisk afprøvede, succesrige model, som må autoriseres, er den, som, under politikken for et nationalbanksystem, faktisk var blevet indført med succes, da præsident Abraham Lincoln indførte en gyldig, afløsende valuta, som var skabt af USA's præsidentskab (dvs. »Greenbacks«) (den grønne dollar, -red.), som blev gennemført som et nationalt bank- og kreditsystem under tilsyn af USA's Finansministerium.

Under de aktuelle betingelser må alle andre banksystemer og valutapolitikker erstattes, eller ganske enkelt bringes til ophør, som følger: Banker, som er kvalificeret til at operere under denne bestemmelse, skal underkastes en vurdering af deres beviselige kompetence til at operere under den statslige beføjelse til at skabe og udgøre elementerne af denne afgørende praksis, som iflg.

traditionen var blevet overgivet det oprindelige Finansministerium under Alexander Hamilton. Dette betyder, at de enkelte delstater i USA er underlagt nationale standarder for praksis, og ikke en af de enkelte af vor nations delstaters standarder.

3) Hensigten med at anvende et Føderalt Kreditsystem er at generere en retning med højproduktive forbedringer i arbejdskraften, med den medfølgende hensigt at forøge den fysisk-økonomiske produktivitet, samt levestandarden for individer og husstande i USA. Kreditskabelse til forøgelse af den relative kvalitet og kvantitet af den produktive arbejdskraft, som nu er tvingende nødvendig, må, på nuværende tidspunkt, atter engang sikres, som det med succes skete under præsident Franklin D. Roosevelt, eller gennem en tilsvarende standard for føderal praksis, der anvendes til at skabe en generel økonomisk, national genrejsning, pr. person, og for raten af nettoeffekten i produktiviteten, og ved at hvile på det essentielle, menneskelige princip, som adskiller menneskets personlighed fra de systemiske karaktertræk hos de lavere livsformer: nettoraten af forøgelsen af den effektive energigennemstrømningstæthed pr. person, og for den menneskelige befolkning, betragtet som hver og én som en helhed. Den uophørlige forøgelse af arbejdskraftens fysiske produktivitet, med de medfølgende fordele for det almene vel, er et princip i den Føderale Lov, som må udgøre den altafgørende standard for nationens og individets præstation.[1]

4) »Vedtagelse af et 'Forceret Program' for fusionskraft som drivkraft.« Den afgørende forskel på mennesket og alle lavere livsformer er således, i praksis, at det frembyder midlerne til fuldkommengørelsen af det individuelle og sociale menneskelige livs specifikt bekræftende mål og behov. Derfor: Spørgsmålet om mennesket i skabelsesprocessen som en bekræftende identifikation af et bekræftende udsagn om en absolut naturlig tilstand, er den tilladte

udtryksform. Principper om naturlove er enten udelukkende bekræftende, eller også kunne de ikke erklæres bekræftende i det civiliserede, menneskelige sind.

I betragtning af de forhold, som har hersket i USA, i særdeleshed efter mordene på præsident John F. Kennedy og hans broder, Robert, vil, efter denne tid, den hastige forøgelse, som kræves for en genrejsning af nogen art af USA's økonomi, kræve intet mindre end forholdsregler, der blev taget og udført af præsident Franklin D. Roosevelt under hans faktiske embedsperiode. Ofrene for det onde, der er blevet påført USA og dets befolkning, siden præsident Hardings mystiske død, og under præsidenterne Calvin Coolidge og Herbert Hoover (ligesom de forfærdelige virkninger af Bush-Cheney- og Barack Obama-regeringerne, i nutiden), kræver midler til afhjælpning lig dem, der indførtes under præsident Franklin Roosevelt, mens han bestred embedet.

Dette betød indførelsen af hasteforanstaltninger til afhjælpning, inklusive fornuftige, midlertidige genrejsningsforanstaltninger, som krævedes for at dæmme op for det dødbringende tidevand, som Coolidge-Hoover-regimerne efterlod sig: foranstaltninger, som krævedes for at bevare værdigheden hos dem, som i modsat fald var arbejdsløse, alt imens man opbyggede de mest magtfulde, økonomiske evner og evne til at føre krig, som blev samlet under præsident Franklin Roosevelts præsidentskab lige så længe, som han forblev i live i embedet. Dette betød mønstringen af kraften i atomkraft, dengang, og i dag betyder det termonuklear fusionskraft. Uden denne hensigt, og opnåelsen af den, står USA's befolkning i særdeleshed nu, umiddelbart, over for den grusomste katastrofe i sin hidtidige historie. I princippet, uden et præsidentskab, der er skikket til at fjerne og skrotte de værste, nu mærkbare virkninger, de virkninger, som nu er skabt af Bush-Cheney- og Obama-præsidentskaberne, ville De forenede Stater snart være færdig, begyndende med en massedød

i den amerikanske befolkning under Obama-regeringens nylige, og nuværende optrappede, praktiske politik.

Der er visse politikker, som, med hensyn til dette, nu i særdeleshed kræves, som følger:

Vernadskij om Mennesket og Skabelsen

V.I. Vernadskijs systemiske princip om den menneskelige natur er et universelt princip, som er unikt specifikt for den afgørende faktor for den menneskelige arts eksistens. For eksempel: »tid« og »sted« eksisterer faktisk ikke som målbare principper i Solsystemet; den eneste anvendelse, som indrømmes dem, til kommunikationsmæssige formål, er, grundlæggende set, nominelt en antagelse. Eftersom kompetent videnskab for nutiden udelukkende kan udtrykkes i forhold til det karaktertræk, som er unikt med hensyn til den menneskelige arts rolle i universets kendte aspekter, er det menneskelige princip det eneste sande, af os kendte princip, der kan praktiseres: begreberne om rum og tid er blot nyttige forestillinger:

Den menneskelige arts afgørende karaktertræk er det, som adskiller den fra alle andre levende arter: som, med hensyn til al kompetent, moderne videnskab, som noget principielt er videnskabeligt rodfæstet i fundamentet for de principper, som Filippo Brunelleschi (der opdagede det ontologiske minimum,) gik frem med, som Nicolaus Cusanus (der opdagede det ontologiske maksimum) gik frem med, og Johannes Keplers positive opdagelse af et princip, der faldt sammen med den perfekte, klassiske, menneskelige sangstemme-skala, som Kepler antog, og Solsystemets elementære mål inden for Galaksens stadigt større univers, og universets højere ordener.

Eller senere, på lignende måde, den moderne, fysisk-videnskabelige standard implicit i Bernhard Riemanns argument, det faktiske minimum (som gentager Brunelleschis princip), og

hos Max Planck, det faktiske maksimum af det nuværende maksimum, Albert Einsteins; og i de relativt seneste, resulterende implikationer af Vladimir Ivanovich Vernadskijs definition af menneskeligt liv. Hver af disse værdier er absolutte målestokke for menneskets rolle inden for viden om universet.

Disse kendsgerninger vedrører det iboende falskneri hos dem, der blot og bart er matematikere, og de modernistiske »musikere«, der er kommet efter standarden for prøvestenen for musik, Johannes Brahms (forud for de moralsk forringede [matematikere], såsom David Hilbert, samt den sande model for enhver moderne Satan, såsom Bertrand Russel eller Tony Blair).

Den målestok, som det er muligt at kende, som et princip, for forskellen mellem mennesket og alle andre lavere livsformer, findes i det, som på brugbar vis er blevet anset som den naturligt, opadgående evolution af den menneskelige art, i modsætning til alle andre kendte kategorier af levende arter. Standarden for måling af disse sammenlignede forhold er, at menneskeheden er i stand til at udvikle sig opad, og det på kategorisk vis, gennem de viljemæssige, noëtiske evner i den individuelle, menneskelige vilje.

Med menneskets tilsynkomst i en moralsk og fysisk degenereret tilstand af opførsel, såsom inden for tyrannerne Zeus', Det romerske Imperiums og det nuværende Britiske Imperiums kulturer, som undtagelse: Alle faktisk mentalt sunde, menneskelige kulturer er hidtil kommet til syne som en bestemt faktor af evolutionært fremskridt, fra en kvalitet af en laverestående til en højerestående art. Når dette betragtes som effektive virkninger, inden for domænet af en levende, menneskelig praksis af kemi, svarer det til en form for systemiske fremskridt, og nu endda spring, af den kemiske energigennemstrømningstæthed af samfundets forøgelse af den effektive energigennemstrømningstæthed i videnskabelige og lignende udtryk for spring i selve artens fremskridt: kort sagt, et universelt, fysisk princip for menneskeligt

fremskridt.

Den sunde, menneskelige kultur, såsom de kristne kulturer, hvis de gør sig fortjent til en bekræftelse af en sådan fromhed, for eksempel, repræsenterer et samfund, som forøger indflydelsen af sine produktive evner til fremskridt til at bevirke et stadigt højere niveau af eksistens pr. person. De modsatte tilfælde, »de såkaldte nul-vækst«-svøber, såsom det nuværende Britiske Imperium, er, systemisk, en sand model, der svarer til en Zeus', eller et Romersk Imperiums, eller et Britisk (bedre udtrykt) brutalt Imperiums tyranni, ligesom, for os i USA, de typer, som udgøres af Bush-Cheney- og Obama-regeringerne, hvis karaktertræk, i overensstemmelse med sådanne rent ud sagt sataniske modeller som det Romerske og det nuværende Britiske Imperium, har været en skrumpende, menneskelig befolkning på planeten med hensyn til dets intellektuelle og fysiske produktivitet, som under disse seneste, amerikanske præsidentskaber.

Kemi: Historiens målestok

Vi kalder det »kemi«. Menneskehedens fremskridt, relativt simpelthen målt som art, er typisk udtrykt i det menneskelige livs principsvoksende magt, op over det dyriske livs evner generelt, og i den relativt absolutte overlegenhed over evnerne i de ikke-levende processer til, inden for menneskehedens viljemæssige intervention, at opnå denne tiltænkte virkning. Fremskridt eksisterer udelukkende på denne måde under en fortsat, fremadskridende forøgelse af den menneskelige arts produktive og relaterede evner. Dette fremskridt definerer den absolutte skelnen mellem den menneskelige art og alle andre arter, som vi i øjeblikket har kendskab til. En folks regering, baseret på en politik med »nulvækst i befolkningstal og standarden pr. person af det menneskelige liv«, er en moralsk og praktiseret vederstyggelighed.

Mennesket er menneskehedens eneste sande målestok for vort Solsystems historie, og det, som ligger inden for det. Det er det samme som den højest ærede mening med og præstation af den menneskelige art, nu inden for det nære rum omkring Solen, med en opadgående retning imod beherskelsen af Solen og dens Solsystem, det Solsystem, som blev opdaget (udelukkende, faktisk) af Johannes Kepler.

En fusionsbaseret økonomi er det aktuelt tvingende nødvendige næste skridt, og den næste standard, for at vinde magt inden for Solsystemet, og senere, videre endnu.

[1] Indførelsen af »3. Annuller den Grønne politik« til erstatning for det korrekte »Et Føderalt Kreditsystem« er en parodi på principperne for ethvert rent faktisk videnskabeligt princip. Udelukkende kun bekræftende identifikationer af »Videnskab« kan nogensinde tillades. Udelukkende kun den forudgående titel: »Anvendelsen af et Føderalt Kreditsystem« er tilladt. Eliminér anvendelsen af alle referencer til »Grøn Politik«: den blotte anvendelse af sidstnævnte reference er en falsk fremstilling.

Lyndon H. LaRouche, jr.:
Slut med krig, eller slut med
mennesket?
– drejer det sig om en uge,

eller så?

18. februar

(Snyd ikke dig selv for at læse den nu 91-årige amerikanske statsmand, videnskabsmand, økonom, filosof, polyhistor og, frem for alt, en menneskehedens tjener *par excellence*, Lyndon LaRouches intelligente, men også dybt følelsesfulde udredning af den umiddelbare fare for selvudslettelse gennem atomkrig, som nu konfronterer menneskeheden, med mindre vi omgående sadler om og satser på et totalt paradigmeskift for dels at redde os selv fra denne tåbelighed, og dels for at påbegynde den konstruktive genrejsning af intet mindre end hele planeten frem mod en skøn fremtid, som er inden for rækkevidde for alle, hvis blot den politiske vilje til at sætte det i værk er til stede. Denne 'politiske vilje' påhviler det dig og mig at sørge for er til stede! Glem søndagsrundstykket, reflekter, og ring så til os og meld dig til arbejdet sammen med os for at sikre, at det sker! 35 43 00 33 – 35 43 00 17 – Vi er ved telefonen fra mandag morgen kl. 9.00. (SI-red.))

Hvis Det britiske Imperium, sammen med Obamaregeringen, ikke bringes under »opsyn af voksne« inden for så kort tid som en uge eller så, vil det overvejende sandsynlige, hvis ikke absolut visse fremtidsperspektiv sandsynligvis være udslettelsen af den menneskelige art, sandsynligvis så tidligt, som ikke senere end begyndelsen af marts måned dette år.

✖ *I dette tilfælde er det praktiske spørgsmål ikke blot casus belli som sådan; det umiddelbare spørgsmål er: den umiddelbare kilde til denne trussel om generel bankerot af Det britiske Imperium og dets Wall Street-vedhæng. Overgangen fra »bail-out« (statslig bankredning) til de umiddelbart fatale virkninger af »bail-in« (konfiskering af bankindeståender) er den faktiske rod til tidspunktet for denne krise.*

Dette har bragt planetens transatlantiske område, som er domineret af Det britiske Imperium, frem til den praktisk talt visse udslettelse af

sit eget system, med mindre den eurasiske del af denne planet vil »bukke under« for udplyndring, nærmest som et lig – altså, med mindre London-Wall Street-rovdyrene får mulighed for at udplyndre »ressourcer udefra«. Det vil sige: den eurasiske verden. Om det er det ene eller det andet: så er tiden ved at løbe ud for Det britiske Imperium, og derfor ligeledes også for dets marionet, Barack Obama.

Den snarlige impeachment (fremstilling for en rigsret, -red.) af Barack Obama kunne standse driften mod krig; intet mindre end en sådan fjernelse ville være tilstrækkelig. Verden som helhed sidder i øjeblikket i en virkelig Zeus-Prometheus-konflikt: en tilstand, der kan sammenlignes, i sine karaktertræk, med Det romerske Imperiums Fald, og med en lignende skæbne, som nu truer endnu en Zeus-tåbelighed: Det romerske Imperium, som nu er den udtrykte model for nutidens praktisk talt globale Britiske Imperium. Uanset hvad, så er Wall Street – velfortjent – dømt til undergang!

Lad os derfor tale om forholdsregler til forebyggelse. Det er vores egen sidste chance – og den er meget, meget hastigt på vej! De britiske penge og Wall Street-pengene er nu lavet af papmaché, og de vil brænde godt, og langt omkring, hvis penge får sin nuværende vilje.

Dette er muligvis din bedste og sidste chance for at forså principperne for økonomi og anden forudsigelsesvirksomhed. Uanset hvad, så er den onde Zeus, endelig, snart død. Til syvende og sidst har penge aldrig haft nogen iboende værdi.

Jeg taler ikke om profit, men om fornuft

Den klare hensigt med formålet med menneskehedens eksistens på Jorden er eksistensen og udviklingen af den menneskelige art til en grad af, hvad man i øjeblikket må betragte som en højere fornuftstilstands implicitte mål. Intet mindre kan gøre det! Sammenlignet med princippet om livet som sådan overgår menneskeligt liv alle beviser, som vi i øjeblikket er i stand til at kende. Alt andet er blot håbløse, eller det, der er værre, tåbers forfængelighed!

Skaberen har givet os et bestemt tegn på Hans glæde ved vor eksistens; det ville være bedst at forfølge denne underforståede advarsel. Det

er, hvad vi, indtil nu, har modtaget. Tiden er ved at løbe ud.

Det menneskelige livs iboende karakter er den menneskelige arts bemærkelsesværdige præstationer, i kontrast til alle andre arter, som vi i øjeblikket kender til. Denne præstation kan identificeres, mht. den kendte, fysiske videnskab, som det, vi korrekt identificerer som det menneskelige individs viljemæssige, skabende evner: evner, som intet andet levende væsen (som vi hidtil har kendt til) nogen sinde har præsteret. I denne henseende bør vi erkendes som en enestående kraft inden for de nuværende kendte dele af vort univers.

Vi kunne, (pga. vor nuværende uvidenhed) kalde det den evolutionære magi af »kemi« (som en proces, ikke blot en ting). Kald det »*det noetiske princip*«, som er specifikt for menneskeligt liv (*for så vidt det i øjeblikket er os bekendt*). Det er dette noetiske princip i det menneskelige individ (*for så vidt det er os bekendt*), som udgør princippet om kendt liv generelt, men som mest tydeligt findes specifikt i den noetiske evne, som er specifik for menneskeligt liv: i den relativt højeste betydning af spørgsmålet.

Det praktiske spørgsmål bliver derfor konflikten mellem det, der korrekt anses for at være legenden om Zeus' sataniske princip, stillet op imod det menneskelige princip: det sidstnævnte princip er det, som har været knyttet til legenden om Prometheus' kvaliteter.

Den mest specifikke kvalitet, som skiller det menneskelige sind ud fra sindet hos dyr af enhver art, skal imidlertid findes i kvaliteten af udødelighed, som er specifik i følgende interessante kendsgerning: at betydningen af menneskeligt liv ligger ud over noget som helst dødeligt udtryk for den tildelte mission om kreativitet som sådan. Det ligger i den menneskelige eksistens' transcendent kvaliteter, som vi for bekvemmelighedens skyld, her, vil identificere som de praktiske udtryk for klassisk kunst og klassisk videnskab.

Grundlæggende set er sandheden den, at klassisk kunst og videnskab er én og samme idé: idéen om det kreative, (dvs. det noetiske), aspekt af det menneskelige liv *i sig selv*; i praksis kan de ikke adskilles fra hinanden. De mest lidenskabelige udtryk for denne afgørende

kendsgerning med hensyn til eksistensen af det menneskelige sind kan med rimelighed identificeres med den doktrin, der knytter sig til Jesus Kristus og hans førende disciple, navnlig den i vid udstrækning, på vejen til Damaskus, inspirerede elev, apostlen Paulus.

Mennesket virkeliggør således sig selv i døden: i det, som han har skabt til denne mystiske missions fremtidige skæbne, som forlænger det menneskelige individs mening med livet, når dette kødelige liv ikke længere er. Denne kendsgerning virkeliggøres i det aspekt, som, i lige grad, er den store, klassiske kunstners og fysiske forskers lidenskab, som hos f.eks. vor moderne tids Filippo Brunelleschi og Nicolaus Cusanus, og hos de store kunstneriske komponister, såsom eleverne af Johann Sebastian Bach, for eksempel. Når nogle af disse var døde, var det, der blev tilbage, det noetiske princip, som de har fremmanet for mange fremtidige generationer.

Zeus' iboende ondskab, og hans elevers, såsom det Romerske og Britiske Imperium, i lige grad, og det nuværende Wall Street-slæng og dets britiske modstykke, er deres efterspørgsel af ødelæggelse af alt, hvad der er afgørende helligt: det menneskelige sinds iboende noetiske princip. Ondskab er de moderne Zeus-tilhængeres udtryk: det er også udtrykket i oldtidens Romerske Imperium og dets genfødsel som det Britiske Monarki, og det britiske redskab, Wall Street, og det forræderi, som det så ofte, og så vidt omkring, har spredt blandt os, for eksempel!

Disse overvejelser, som jeg, foreløbig, blot har defineret her i store træk, berører eksistensen af et bestemt universelt princip: ikke en ting, men et princip (som det underliggende princip for selve livet). Det er disse personer, som »opdager« sådanne beviselige principper på en original måde, som har gjort sig fortjent til menneskehedens højeste rangorden: gennem opdagelsen af et ægte, universelt fysisk princip. Det er den lidenskab, der er inkorporeret i sådanne principper, som tager del i den faktiske kvalitet af menneskelig udødelighed.

De principper, som jeg har kendt til:

Den menneskelige mekanisme gør det muligt at fremlægge de principper, som jeg her har skitseret, foreløbig, på dette sted. Det er blevet gjort, og kan gøres igen på en passende, indirekte måde. Sådanne kvaliteter, når de erkendes på passende måde, har en mere ironisk implikation: de er ikke genstande som sådan; men, deres virkningsfuldhed kan ikke, på kompetent vis, benægtes. De bør derfor korrekt betegnes som universelle principper, snarere end blotte deduktioner. Disse opdagelser indhyller os med deres krafts virkningsfuldhed: som alle ægte, universelle opdagelser, og ægte, fysiske, videnskabelige principper gør, for eksempel.

Det mest bemærkelsesværdige træk ved disse kvaliteter er, at de, som principper, transcenderer successive generationer af menneskelig erfaring, og gør det med en kraft, hvis blotte vedholdenhed angiver en kvalitet af udødelig kraft i menneskets skæbne.

Jeanne d'Arcs lidenskab

Dette indikerer for os Zeus-stammernes – f.eks. Det romerske Imperiums og dets britiske ekkos – store løgn, som et ondskabens princip, den dag i dag. De kan sammenlignes med de normannere, der stegte Jeanne d'Arc til døde i kølvandet på torturen af hende, udført af de sataniske væsener i evig skændsel, som faktisk kendes som normanniske »kristne« udyr fra præsteskabet, eller, nutidens Wall Street og dets egne, dyriske stammer.

Inklusive dette præsteskab havde de nægtet Jeanne kvindeklæder, og dernæst hånede de hende og beskyldte hende for det, som de alene havde gjort. De dømte hende til døden. De bagte hende ihjel, i et inferno; dernæst stoppede de branden for at se, om hun var død. Da de havde fået vished for, at hun faktisk var død, tændte de atter ilden for at ødelægge beviset for, at hun havde levet. Wall Streets moderne mænd og kvinder afviger meget lidt fra sådanne grusomheder.

Da nyheden om denne grusomhed mod Jeanne d'Arc havde nået den katolske kirkes råd, gøs forsamlingen af rædsel over denne sataniske forbrydelse, begået af de normanniske interesser, og skyede den franske Konge, som havde forrådt hende, som også kongens søn, Ludvig

XI, senere skyede ham, på en passende måde gennem forvaltningen af den magt, der senere blev overgivet ham.

Af denne historiske kilde udsprang den store renæssance, som kunne opvise sådanne genier i den moderne historie og dens videnskab som Filippo Brunelleschi og Kardinal Nicolaus Cusanus: skikkelser, af hvis arbejde fremragende moderne, europæisk videnskab og klassisk kunst siden har været afhængig.

Vi har en mission, især i vore Forenede Stater har vi en storslået mission, som nu er forelagt for os. Vi må spise, eller også dør vi; vi må vælge, som andre før os er blevet forelagt store valg, i fortiden.

I en lignende ånd: gør nu en ende på den forfærdelige fordærvelse, som så mange af os så længe har samtykket i!

Præsident Franklin D. Roosevelts Glass/Steagall-lov torturerede Wall Street; denne gang må Glass-Steagall fuldføre arbejdet, og, for barmhjertighedens skyld, for hele menneskehedens skyld – nu omgående! Den menneskelige art har en mission i universet; denne mission er det, vi må tjene.

Om Barack Obama

Præsident Barack Obama har begået mange forbrydelser mod vore Forenede Staters Føderale Forfatning. Den forøgede hastighed, hvormed han har føjet antallet af forbrydelser til listen, tvinger vor forfatningsmæssige regerings institutioner til at handle i overensstemmelse hermed.

Hvis han blev fjernet fra embedet på dette grundlag, ville fordelene af en sådan moralsk handling, at fjerne ham fra embedet, sandsynligvis sætte en stopper for truslen om global, termonuklear holocaust: en holocaust-begivenhed, som ingen sandsynligvis ville overleve ret længe.

Det åbenlyse spørgsmål, som Det britiske Imperium og dets håndlangere i vore egne Forenede Stater fremdrager, er spørgsmålet om krig. En hvilken som helst krig af en sådan art, som den mønstring, der nu

finder sted, til en krig mellem de transatlantiske og eurasiske atommagter, ville næsten med sikkerhed betyde den bogstavelige udslettelse af den menneskelige art. Halvanden times kamp for fuld hals ville enten betyde den omgående udslettelse af den menneskelige art, eller også sådanne betingelser for det fortsatte liv på Jorden, at dette ikke kunne opretholdes ret længe. En sådan krig ville udgøre den største forbrydelse, der nogen sinde er begået mod både mennesket og mod Skaberens vilje. Den konklusion, der må drages, turde være åbenlys for alle intelligente og mentalt sunde personer.

Handl i overensstemmelse hermed.

Implikationerne af en termonuklear krig, udkæmpet mellem hhv. de transatlantiske og eurasiske magter, ville udgøre den største forbrydelse, der nogen sinde er begået på Jorden, en forbrydelse, for hvilken der ikke er nogen tilgivelse – i al evighed.

Det bemærkelsesværdige træk ved denne ufred mellem planetens nationer er, at gennemførligheden af krig, som vi har kendt det, nu har opbrugt enhver grund til sin fortsatte eksistens. Mennesket har nået et punkt af videnskabeligt og relateret fremskridt inden for den overskuelige rækkevidde af den nærmest beliggende sektor med planeter i vort Solsystem, i hvilket virkeliggørelsen af menneskets fremtidige magt nu omfatter selve Solens mægtige kræfter, som det kommer til udtryk gennem anvendelsen af helium-3. Vi har nu bogstavelig talt berørt, og snart opnået, den anvendelse af helium-3, som viser et fremtidsbillede af termonuklear fusionsenergi, der kan udføres under kontrol fra Jorden, og som ligger ud over alt hidtil kendt.

Alt imens jeg ikke forudser menneskets kolonisering i den nærmeste fremtid af selv Mars, som er inden for rækkevidde, f.eks.; så kan mennesket i praksis række ud efter udnyttelsen af ressourcerne i de relevante, nærmere aspekter af vort Solsystem, og de kan udnyttes af mennesket på diverse måder, således, at den menneskelige arts praktiske rækkevidde ikke længere vil være begrænset til selve Jorden. De ressourcer, som kan tilegnes fra relativt nære asteroider, selve Månen og andre lokaliteter, er nu i færd med at blive tilgængelige for os. Jorden er ikke vejs ende for os, men det er blot en relativ enkel

begyndelse til en langt større dåd at placere på den menneskelige fremskridts vej. Krig, som vi har kendt den, har nu udlevet sin tidligere betydning. Tiden for bestialiteterne fra menneskets fortid er forbi – enten det, eller også vil vi meget snart have gjort det forbi med vor egen eksistens.

Det er et spørgsmål om lov – sand lov. Den lov, der beror på de specifikke, og unikt noetiske evner, som er specifikke for det menneskelige sind. Den eneste magt, som vi, omsider, må slå ihjel, er selveste Zeus (han, som i øvrigt er mere almindeligt kendt som Satan.)

Lær af historien: Det anglo-hollandske Imperium er menneskehedens fjende, og Obama er dets håndlanger

LaRouchePAC, 20. oktober 2013 – Som Lyndon LaRouche gentagne gange har understreget, er Det anglo-hollandske Imperium menneskehedens fjende, som Obama arbejder for i en overlagt kampagne for at begå folkemord imod amerikanere og reducere verdens befolkning fra 7 mia. til 1 mia. mennesker.

Det hollandske Imperium dukkede frem som selvstændig enhed i løbet af en 80 år lang krig fra 1566 til 1648 mod spanierne. I løbet af denne krig skabte hollænderne Hollandsk Østindisk Kompagni i 1602, og Hollandsk Vestindisk Kompagni i 1621. Disse to kompagnier var lig Det Britiske Østindiske Kompagni, der blev oprettet i 1600. Model for nutidens private hære af lejesoldater var Hollandsk Østindisk Kompagni det første selskab, der udstedte aktier. Samtidig havde det en kvasi-regeringsmagt, inklusive evnen til at gå i krig, fængsle og

henrette straffefanger, forhandle traktater, slå mønt og etablere kolonier. Hollandsk Vestindisk Kompagni havde jurisdiktionen over den atlantiske slavehandel.

Efter at have slået spanierne, gik hollænderne ind i tre anglo-hollandske krige i 1652, 1664 og 1673.

Det var under den første af disse krige i 1652, at hollænderne i New Amsterdam (nutidens Manhattan) opførte en mur på Manhattans sydspids, der gik fra East River til Hudson River, for at forsvare New Amsterdam mod briterne. Denne mur gav senere navn til Wall Street, den anglo-hollandske Trojanske Hest i USA i dag.

Efter de tre anglo-hollandske krige overtog hollænderne de facto det konkurrerende Britiske Imperium under den såkaldte Glorværdige Revolution i 1688, da Vilhelm af Oranien kom på tronen i England, Irland og Skotland efter, at han på morderisk vis havde knust modstanden i de to sidstnævnte nationer.

Under Vilhelm af Oranien gik hollænderne så i gang med at knuse Massachusetts Bay Colony, podekrystallen[1] til det senere Amerikas Forenede Stater. Massachusetts Bay Colony's charter var blevet tilbagekaldt i 1684, men da Vilhelm af Oranien først var kommet til magten, erstattede han dette charter med Massachusetts Charteret i 1691. Massachusetts Charteret[2] fastslog anglo-hollandsk herredømme og udnævnte en Kgl. Guvernør i 1692, der fratog kolonien enhver ret til selvbestemmelse.

Det anglo-hollandske Imperium dukkede således frem som en fjende af det fremtidige Amerikas Forenede Stater og dets inspirationskilde, Nicolaus Cusanus[3]. Cusa var den første, der udtrykte idéen om regering ved de regeredes samtykke i sin Concordantia Catholica (Om den universelle harmoni), skrevet i 1433. Han havde også spillet en afgørende rolle som inspirationskilde til genopdagelsen af Amerika som et middel

til at udmanøvrere det tidligere Venetianske Imperium, som dominerede Europa på den tid.

I dag er fortsættelsen af Det anglo-hollandske Imperium i dets post-Anden Verdenskrig-form sammenfattet i skabelsen af Verdensnaturfonden af dennes første præsident, Prins Bernhard af Nederlandene, og Prins Philip, den britiske Dronning Elizabeth II's gemal. Prins Bernhard havde tilsluttet sig Nazistpartiet i Tyskland i 1930'erne. Han lod sig optage i SA (Sturmabteilung) og var medlem af SS Kavalerikorpset. Det rapporteres ligeledes, at han var medlem af en SS-efterretningsenhed inden for IG Farben, det kartel, der administrerede Auschwitz og producerede hver eneste dåse Zyklon B-gas, der blev brugt til at dræbe ofrene i koncentrationslejrene.

Prins Philip selv, der er af dansk kongeslægt, modtog oplæring efter Hitlerjugends læreplan, og adskillige medlemmer af hans familie støttede aktivt nazisterne.

Det er således ingen overraskelse, at disse anglo-hollandske nazister lancerede den organisation, der er fortalere for Dronning Elizabeths kampagne for at reducere verdens befolkning fra 7 mia. til 1 mia. mennesker.

Obamas sundhedsødelæggelseslov, hans forpligtelse til at nedskære socialhjælp, Medicare osv., er modeleret efter den politik for folkemord, som nazisterne omsatte med støtte fra prinserne Bernhard og Philip, og efter den nazistiske politik for folkemord, som briterne og Nederlandene var foregangsmænd for efter Anden Verdenskrig.

[1] En podekrystal er et lille stykke af en enkelt krystal / polykrystallinsk materiale, hvorfra en stor krystal af samme materiale typisk skal dyrkes (-red.)

[2] Se LarouchePAC: [»The Two Massachusetts«, video, 18. april 2010](#)

[3] Se Schiller Instituttets tema på dansk om [Nicolaus af Cusa](#)

her på hjemmesiden

Hvad er et ægte geni? Cusanus, Kepler og Shakespeare. Af Lyndon LaRouche

Download (PDF, Unknown)

af Lyndon H. LaRouche Jr.

Introduktion:

Den amerikanske økonomiske krise i august-september 1971 var starten på en virkelig revolutionær fase i mit eget liv. Efter rækken af snigmord, først på præsident John F. Kennedy og sidenhen på hans bror Robert, der i realiteten var en præsidentkandidat, blev USA trukket ned i hængedyndet af en tåbelig krig i Indokina.

Ifølge den største amerikanske militærperson på den tid, general Douglas MacArthur, var påbegyndelsen af denne værdiløse krig i Indokina i virkeligheden en utilgivelig handling imod USA's vitale strategiske interesser: Med »Vietnamkrigen« gik USA's ind i en britisk lagt fælde.

Det var fra starten en værdiløs krig, en krig, der, sammen med en række efterfølgende krige, som involverede USA og andre, bragte USA på det, som tydeligvis var en hidtil endeløs transatlantisk nedtur, en årtier lang slingrekurs ned ad en

glat skråning.

Ligeledes iscenesatte »den utilslørede forbryder« Tony Blair (under den engelske dronning), som et ekko af denne angloamerikanske dårskab i Indokina, senere svindelagtigt en endnu mere værdiløs lang krig i Irak (og andre steder), efter hvilken verden hurtigere og hurtigere er gledet ned af et moralsk, kulturelt og økonomisk skråplan – i realiteten en glidebane mod tærsklen til et globalt termonukleart helvede.

En dialog mellem kulturer: En hyldest til Nicolaus af Cusa. Specialrapport

Grunden til, at denne særlige mand er så usædvanlig vigtig, er, at det var hans idéer, der gav den skønne, Italienske Renæssance, Firenzes Gyldne Renæssance, et endnu mere ophøjet udtryk, fordi han var det største af alle de genier, der fandt sammen på den tid. Det var denne utrolige, fantastiske eksplosion af menneskelig kreativitet, der kom frem i denne Renæssance, der formåede at besejre det fjortende århundredes mørke tidsalder. Og mere end nogen sinde tidligere er det presserende nødvendigt at studere dette eksempel fra Den gyldne Renæssance for at finde nøglen til at besejre nutidens mørke tidsalder.

Download (PDF, Unknown)

Tema-artikel:

Helga Zepp-LaRouche:

Global ensretning? Opråb til modstand!

»Hvad er en »miljøkatastrofe«? Det er en katastrofe, som »miljøforkæmpere« er ansvarlige for. (Citat fra artiklen »Oversvømmelseskatastrofe: I stedet for »økologi« og »euro« – Glass-Steagall for genopbygning!« af Alexander Hartmann fra den 8. juni, 2013)

For at følge op på de skandaløse oversvømmelseskatastrofer i Mellemeuropa, der fandt sted tidligere på året, og som har drevet mange mennesker fra hus og hjem, oversvømmet store arealer landbrugsjord og dermed ødelagt en stor del af årets høst, samt forrettet store skader på bygninger og infrastruktur, alt sammen skader til en betragtelig sum, der kommer oven i den i forvejen anstrengte økonomi, vil Schiller Instituttet køre et tema til belysning af den grønne kult, der ikke alene i snart mange årtier har været med til at forhindre nødvendige investeringer i energi og infrastruktur, men også har en »skjult dagsorden«, der hedder befolkningsreduktion. Her følger en artikel af Helga Zepp-LaRouche, som hun skrev i 2011 efter atomkraftulykken i Japan som følge af jordskælv. Artiklen er oversat fra tysk og har ikke tidligere været udgivet på dansk.

Global ensretning?

Opråb til modstand!

Af Helga Zepp-LaRouche

Oversigt:

- **Indledning**
- **En grøn Leviathan?**
- **I baggrunden: Det britiske Imperium!**
- **European Climate Foundations »finanspartner«**
- **En rationel debat i stedet for mediehysteri!**
- **Den virkelige trussel**

Den 30. april, 2011

Dette opråb henvender sig til alle mennesker i Tyskland, der endnu er i stand til at tænke fornuftigt og er modige nok til at stå ved deres erkendelse.

Det er dette opråbs formål at sætte en ærlig og åben diskussion i gang blandt videnskabsfolk, repræsentanter for et produktivt samfund og andre mennesker, som er overbevist om, at det er vor arts skabende evne, der gør os forskellig fra

alle andre levende væsener, og som også i fremtiden vil gøre det muligt for os at overvinde udfordringer, vi måtte blive stillet overfor, gennem en dybere, videnskabelig erkendelse. Det henvender sig også til de personer, der vil engagere sig i, at Tyskland, i tilknytning til sin tradition som et digternes, tænkernes og opfindernes folk, yder sit bidrag til udformningen af en retfærdig økonomisk verdensorden i et univers under udvikling.

Hele verden undrede sig over den tyske regerings enestående reaktion på hændelserne i Japan den 11. marts, da denne pr. dekret gennemførte et moratorium af den forlængelse af atomkraftværkernes levetid, der først vedtoges om efteråret, og som konsekvens omgående tog syv ældre atomkraftværker ud af el-nettet. Selv Frankfurter Allgemeine Zeitung, FAZ talte om energipolitisk hjernevask.

I total modsætning hertil erklærede talsmænd for regeringerne i Japan, Ukraine, Frankrig, Holland, Finland, Rusland, Kina, Indien, Sydkorea – for blot at nævne nogle – med forskellige formuleringer, at den lære, der måtte drages af katastrofen i Fukushima, kun kunne være, at man så hurtigt som muligt måtte bygge den næste generation af atomreaktorer, der ifølge deres natur er sikrere, som f. eks. højtemperaturreaktorer, samt udvikle kernefusion, men at anvendelsen af atomkraft i fremtiden vil være uundværlig for menneskehedens energiforsyning.

Hvad var der sket i Tyskland? Hvad var årsagen til, at repræsentanter for koalitionspartierne, der indtil da gjaldt for at være faste støtter af atomkraft som absolut nødvendig for Forbundsrepublikken Tysklands energisikkerhed, således pludselig kun søgte at overgå til forslag, der ville fremskynde en nedlæggelse af atomkraft? Skyldtes det, at, som Helmut Schmidt konstaterede, tyskernes »grundlæggende tilbøjelighed til usikkerhed« som et resultat af to tabte verdenskrige, altså den i hele verden, med det tyske ord »Angst« [frygt], velkendte grundlæggende disposition hos den

tyske befolkning, her havde en effekt?

Eller var det den snæversynede bevarelse af magten for enhver pris, der drev Merkel, Mappus, Lindner og co. til, forud for landdagsvalget i Baden-Württemberg og Rheinland-Pfalz, i en selvopfyldende profeti, der ilede foran dem, ville syne grønnere end de grønneste Grønne – for således netop igennem denne vendekåbepolitik at signalere, at den politik, de hidtidig havde haft, øjensynlig havde været forkert og De Grønnes rigtig? Og netop dette signal blev dernæst honoreret af vælgerne, idet mange flere af dem valgte De Grønne.

Ved siden af disse tertiære faktorer er der imidlertid endnu nogle skandaløse fakta, som – i vid udstrækning endnu ubemærket af offentligheden – står bag forbundsregeringens energipolitiske vending, hvilket i det følgende vil blive bevist: intet mindre end et angreb fra Det britiske Imperium på Tyskland som industrination.

En grøn Leviathan?

Beviset består i et oprørende dokument, som forbundsregeringens Videnskabssagkyndige Råd for Miljøforandringer (WBGU) offentliggjorde den 7. april under titlen »Verden under forandring – samfundskontrakt for en stor transformation«. Et »Resumé for beslutningstagere« af en hovederklæring fra WBGU er et uforblømt forslag til en global økofascisme, et grønt verdensdiktatur i traditionen efter Thomas Hobbes, H. G. Wells og Carl Schmitt, der sigter mod den totale »de-karbonisering« af verdens energiøkonomi. Med dette menes den endegyldige eliminering af atomkernespaltning, som frarådes, kernefusion, der ganske vist muligvis kan opnås, men skulle være for kompliceret, såvel som den totale afståelse fra fossile energikilder som kul, olie og gas i året 2050.

Undersøgelsen har været under forberedelse i nogle år og betegnes interessant nok af formanden for WBGU, professor dr. Hans Joachim Schellnhuber, som »Masterplan for en samfundsmæssig transformation«, og som egentlig burde kaldes »Masterplan for en imperialistisk ensretning« eller »Masterplan for den menneskelige arts kollektive selvmord«.

At denne ensretning i hvert fald i Tyskland allerede i vid udstrækning har fundet sted, kunne man ikke mindst se på den fuldstændig ensrettede medierapportering og politikernes enstemmige kor efter den 11. marts. Schellnhuber vejrede helt tydeligt morgenluft og forelagde regeringen sin Masterplan, som de ansvarlige ministre Röttgen og Schavan dernæst i denne situation fandt »meget nyttig«.

Hvis undersøgelsens primitive forestillinger, der tydeligvis repræsenterer grundlaget for Merkel-regeringens beslutning om hurtigst muligt at nedlægge atomkraft, bliver til virkelighed, ville det ikke blot betyde Tysklands tilintetgørelse som industrination med et ituslået, men dog endnu stadig væk relativt fungerende socialsystem. Tyskland ville også springe ud af verdenssamfundet som et land, der m. h. t. videnskab ville kunne bidrage med noget betydningsfuldt for menneskehedens virkelig eksistentielle problemer. Det ville frivilligt eliminere potentialet for den videnskabelige opdagelse af nødvendige erkendelser, fordi det ville lænke menneskelige og industrielle ressourcer, såvel som finansielle midler, i fuldstændig vildledende områder med teknologier med ringe energigennemstrømningstæthed. Frem for alt ville studenters og forskeres intellektuelle potentiale blive tilintetgjort gennem en fuldstændig unaturlig konstruktion, og dermed ville chancen for at komme sig fra denne vildfarelse blive tilintetgjort.

Undersøgelsens metodologiske opstilling reflekterer fuldstændig den statistiske, lineære tænkning i komplekse computermønstre, sådan som de i øvrigt anvendes af systemanalytikere, og sådan som vi f. eks. allerede kender det

fra Romklubben: computeren bliver programmeret således, at det tilsigtede resultat derved fremkommer. At denne »Masterplan« netop kommer til verden på et tidspunkt, hvor USA står foran statsbankerot, euroen står foran sammenbrud og det internationale finanssystem står foran en eksplosiv hyperinflation som i Tyskland i 1923, at altså denne undersøgelses vedvarende overlevelseschancer er lige så gode, som en snebolds i helvede, siger alt om dette råds forhold til virkeligheden og dets videnskabelige kompetence.

Man kan kun anbefale alle borgere, at de frem for alt så hurtigt som muligt selv læser det allerede tilgængelige »Resumé for beslutningstagere« (findes på WBGU's internetside, www.wbgu.de), og at de ikke begår den samme fejl, som man gjorde i Tyskland med en vis anden persons offentliggjorte værk i 1925 – nemlig, at det ikke blev grundigt læst eller taget alvorligt.

Det, der her expressis verbis bliver foreslået, er en »transformation«, i hvilken produktion, forbrugsmønster og livsstil vil blive lige så grundlæggende forandret, som det skete i de to tidligere fundamentale transformationer i verdenshistorien. Med disse to transformationer menes overgangen fra jæger/samler-samfundet til opfindelsen og udbredelsen af agerbrug og kvæghold, altså den såkaldte »neolitiske revolution«, såvel som den »industrielle revolution«, der udgør overgangen fra agrarsamfundet til industrisamfundet – blot således, at denne transformation denne gang er bagudrettet, mod en »klimabæredygtig og vedvarende økonomisk verdensorden«. Og dette betyder energigennemstrømningstætheder, der, selv om forfatterne naturligvis ikke siger det sådan, i realiteten modsvarer det førindustrielle samfunds befolkningspotentiale, altså rundt regnet omtrent to milliarder mennesker. For når udviklingslandene og de såkaldte overflodslande bliver underkastet dette økodiktat, vil dødsraten stige hæmningsløst.

For at kunne skabe »samfundsgrundlaget« for denne nye, varige,

økonomiske verdensorden, forlanger ophavsmændene på bombastisk vis en ny »overenskomst i verdenssamfundet«, hvis idé udtrykkeligt er knyttet til »den tidlige modernismes naturret som forlæg«. Om man med dette mener en overenskomst med samfundet i Rousseaus ånd, hvor det kræves, at »ethvert samfundsmedlems alle rettigheder går op i helheden«, eller »Den store Leviathan« af Thomas Hobbes, hvor menneskene overdrager deres magt og styrke til overherrerne i staten, som repræsenterer den udøvende, lovgivende og dømmende magt i en person, besidder et magtmonopol, og hvis myndighed aldrig mere kan ophæves, nævnes ikke klart.

I hvert fald skal den nye Leviathan, der her har den moderne betegnelse »global styrelsesarkitektur«, og hvis øverste instans skal være et »FN-råd for varig udvikling, der er jævnbyrdigt med sikkerhedsrådet, og som reflekterer det 21. århundrede«, være en verdensregering, der repræsenterer den absolutte myndighed.

I baggrunden: Det britiske Imperium!

De altid eksisterende forestillinger om verdensdiktatur i form af imperier peger også i hr. Schellnhubers undersøgelses form på denne tænknings rødder – og frem for alt på disse planers cui bono. I hvis interesse er et grønt verdensdiktatur i dag, i hvilket befolkningspotentiallet, på trods af alle undersøgelsens salvelsesfulde ord, ville blive reduceret til ikke mere end to milliarder mennesker? Der findes kun en eneste dannelses i verden, som dette passer på: Det britiske Imperium.

Med Det britiske Imperium skal ikke forstås De britiske Øer, men derimod globaliseringssystemet, med sin sammenfletning af centralbanker, hedgefonde, anpartsselskaber, skyggebanks, forsikrings- og genforsikringsselskaber, der i de seneste 20 år har gennemført en total afregulering af finanssystemet, og

hvis hovedkvarter, unægtelig ikke tilfældigt, er i City of London.

Dette globaliseringssystem behøver, efter at diverse bobler er bristet, som f. eks. IT-sektorens nye marked og det amerikanske ejendomsmarked, en ny boble, og hvad kunne vel være mere lukrativt end gigantiske investeringer i de såkaldte »bæredygtige energier« og den nye afladshandel, læs: handel med CO₂-udledningsrettigheder – frem for alt, når man først en gang har sat konkurrenterne: atom- og kulkraftværker, olie og gas, ud af spillet. Denne kasinoøkonomi, der er håbløst bankerot, behøver høje profitrater – hr. Ackermanns berømte 25 % – for at holde boblen i live, og hvad kunne vel være bedre egnet end en »stor transformation«, hvor de, der arbejder med de bæredygtige energiformer, stryger den store gevinst?

At den ekstremt lave energigennemstrømningstæthed i disse »bæredygtige« energier også kun tillader et massivt reduceret befolkningspotentiale, burde til gengæld passe en Prins Philip særdeles godt, en Prins Philip, som gentagne gange har erklæret offentligt, at han ville genfødes som en virus for så meget desto bedre at kunne bidrage til befolkningsreduktionen, og hvis World Wildlife Fund (WWF) har opnået den tvivlsomme ære at være den organisation, der i de forgangne fire årtier har saboteret flest udviklings- og infrastrukturprojekter over hele verden, med de velkendte, katastrofale konsekvenser for de berørte befolkninger. Allerede før stiftelsen af WWF og International Union for Preservation of Nature og deres forskellige forløberorganisationer så det britiske monarki den store fordel i at skabe naturparker og reservater for, under påskud af naturbeskyttelse, i virkeligheden at bevare kontrollen over råstoffer og således forhindre en udvikling af den respektive befolkning.

Ingen har bedre beskrevet imperiers måde at fungere på end den reaktionære statsteoretiker, Joseph de Maistre, i sit værk Breve til en russisk adelsmand fra 1815, i hvilket han beskriver den fra fødslen overlegne monarks angivelige ret

til, gennem frygt og terror, at holde det mindreværdige folk i skak. I den sammenhæng bliver de sande hensigter altid skjult under et ideologisk dække, alt går ud på, at den respektive, berørte befolkning inderliggør ideologien og anser den for at være sin egen, personlige anskuelse.

Et typisk eksempel på at skabe en sådan frygt var Romklubbens store løgn om de angivelige grænser for vækst, et fuldstændig fingeret scenario, som helt bevidst udelod det videnskabelige og teknologiske fremskridts rolle i definitionen af råstoffer, og som på en fuldstændig absurd måde fremstillede universet som et slags lukket system. Dette makværk, der i 1970'erne med stort propagandaopbud blev kastet ud markedet på flere sprog samtidigt, har måske spillet den vigtigste rolle i skabelsen af den økologiske bevægelse.

En anden sådan stor løgn er tesen om den angiveligt menneskeskabte klimaforandring, som, i betragtning af galaktiske cyklusseres adskillige gange så mægtige indvirkninger på processer i vort solsystem, ganske enkelt bare er latterlig. Siden begyndelsen af 1970'erne, samtidig med Romklubbens teser, opstod der på East Anglia University en klimaforskningsenhed, der senere pga. datamanipulationsskandalen omkring prof. Phil Jones skulle blive berygtet. Schellnhuber, der i 1991 var en af de stiftende direktører af Potsdamer Institutet for Klimaforskning, og som i 2001 deltog i en stor konference om klimaforandringer, arrangeret af British Royal Society, spillede en nøglerolle i skabelsen af Tyndall Centre på East Anglia University, som han ledede fra 2001 til 2005, og hvis hovedopgave bestod i at finde »løsninger« på klimaforandringerne, dvs. scenarier for reduktion af CO₂.

I sin funktion som forskningsdirektør ved Tyndall Centre blev Schellnhuber i begyndelsen af 2004, sammen med Tony Blairs videnskabelige toprådgiver, Sir David King, bogstavelig talt på opdrag af Hendes Majestæt Dronning Elisabeth II udsendt til USA på en yderst delikat, strategisk mission: Den eensindige

George W. Bush skulle udsættes for pres for at acceptere tesen om den menneskeskabte klimaforandring. Britiske Observer fra den 31. oktober 2004 beretter om en påstået sådan »sjælden intervention i verdenspolitikken« fra Dronningen, med hvilken hun har pålagt Tony Blair den opgave at udføre lobbyarbejde over for Bush vedr. klimaforandring, efter at hun har bemærket de alarmerende effekter af klimaforandringen – how shocking – over sine slotte, Balmoral i Skotland og Sandringham i Norfolk. Dronningen skulle, i tillæg til sine iagttagelser af dette fænomen, være blevet imponeret af Sir David Kings bevismateriale, der beskriver klimaforandringer som en større trussel end terrorisme.

Observer citerer en officiel, amerikansk kilde for at sige, at Det hvide Hus, efter Sir David Kings og Schellnhubers besøg, endda sendte en skriftlig klage til Blair over deres aggressive opførsel. Øjensynligt følte Hendes Majestæts udsendinge, at de havde den indre autoritet til at forklare juniorpartneren i den særlige, angloamerikanske relation, at hans holdning i klimaspørgsmål var uacceptabel.

I begyndelsen af november 2004 fandt der en lige så usædvanlig begivenhed sted i den engelske ambassade i Berlin, nemlig en britisk-tysk klimakonference, der blev åbnet af Queen Elisabeth II personligt, og i løbet af hvilken hun udnævnte professor Schellnhuber til »Honorary Commander of the Most Excellent Order of the British Empire« (CBE). Og når the Queen betænker en undersåt med en fortjenstorden, må han fremover stolt kalde sig 'Officer' eller rent ud 'Commander of the Order of the British Empire', skrev Spiegel-Online den 27. april i en artikel om Prins Williams og Kate Middletons kommende bryllup. Medbragte Schellnhuber, med sin modtagelse af ordenen, indrømmelser til gengæld for sin status i Imperiet? Det var præcis, hvad han gjorde.

På denne conference, hvor Klaus Töpfer, i sin egenskab af direktør for United Nations Environmental Program (UNEP), havde formandsskabet, og hvor miljøministrene fra

Storbritannien, Margaret Beckett, og Tyskland, Jürgen Trittin, deltog, blev det besluttet, at Storbritannien og Tyskland fremover ville påtage sig et nyt partnerskab og lederskabet i klimaspørgsmålet.

Konferencens deltagere forsøgte da heller ikke at lægge skjul på, at finanscentrene London og Frankfurt skulle spille en nøglerolle i at få de europæiske og globale pensionsfonde, forsikringsfagfolk og forsikringsselskaber til at engagere sig klimavirksomheden. Tony Blair erklærede over for konferencen pr. videobudskab, at denne nye, anglo-tyske alliance skulle overbevise de øvrige nationer om de menneskeskabte klimaforandringer. I forbindelse med denne klimakonference fandt der dernæst en fælles pressekonference mellem den britiske ambassade, det tyske miljøministerium og UNEP sted, hvor man orienterede om programmet.

Begivenhedens genealogi fortæller i adskillige bind, at i denne konferences kombination af indhold og persongalleri findes de åndelige rødder til WBGU's »store transformation«. Idéen om den såkaldte dekarbonisering af den tyske økonomi, der i løbet af ganske kort tid ville fordrive alle energiintensive industrier fra Tyskland, og dermed ville knække rygraden på den tyske økonomi, kommer beviseligt direkte fra Queen Elisabeth II og hendes befolkningsreduktionselskende ægtemand, Prins Philip. Og chefrådgiver i klimaspørgsmål til forbundskansler Merkel siden hendes tid som miljøminister bærer, siden 2004, Det britiske Imperiums højeste orden. Det drejer sig altså om et geostrategisk angreb på Tyskland som industrination fra Det britiske Imperium. Det er ikke en konspirationsteori, men det er tværtimod Kejserens Nye Klæder, vi her ser. Åh, pardon, Dronningens Nye Klæder, selvfølgelig!

Deres søre søn, Prins Charles, hvis bagværk Renate Kunast beundrer så meget, var, ligesom Schellnhuber, ekstremt aktiv i forberedelserne til klimatopmødet i København, og i dette øjemed besøgte de hinanden i Potsdam og i St. James Palace.

Heldigvis, lige i rette tid før topmødet i København, brød E-mail-skandalen i East Anglia University ud, i hvilken det uden skygge af tvivl blev afsløret, hvordan så godt som hele IPCC-netværket af såkaldte klimaforskere havde forfalsket data om de angiveligt menneskeskabte klimaforandringer. Denne afsløring af historiens største videnskabsskandale og den kendsgerning, at repræsentanterne for G77-gruppen i København ikke havde lyst til at underskrive en »selvmordspagt«, som deres talsmand, Lumumba Di-Aping, kaldte det, førte som bekendt til, at topmødet blev en total fiasko. I denne forbindelse erklærede Lord Monckton:

»Københavneraftalen siger, at den vil oprette en verdensregering. Det har i flere århundreder været ambitionen hos bestemte bureaukrater, bestemte politiske grupper, fascister, frimurere, marxister. Alle disse forskellige grupper ville – samtidig eller på hinanden følgende – tilkæmpe sig verdensherredømmet. Nu har de fundet en måde at opnå dette på gennem det, man, under navnet Red Planeten – der slet ikke behøver nogen redning – kunne kalde en bureaukratisk statsstreg. Der er ikke nogen klimatrussel. De er kommet til den slutning, at de kan overtale selv Vestens frie nationer til at opgive deres frihed og sluttelig afgive al økonomisk og økologisk magt til en ikke-valgt verdensregering.«

Efter topmødet i København var ikke blot IPCC fuldstændig miskrediteret, men frem for alt gjorde Kina og Indien det klart, at de ikke ville underkaste sig et diktat fra denne verdensregering. Egentlig burde denne sag, efter denne blamage for løgnerne, være færdig. Men, idet de satsede på befolkningens korte hukommelse og det rådende mediediktatur, fortsatte European Climate Foundation (ECF), hvis rådsformand naturligvis er vor bærer af den britiske orden, professor CBE Schellnhuber, med at finansiere aktiviteterne i den såkaldte Klimalliance, i hvilken man f. eks. finder sådanne organisationer som Campact.de, Attac, BUND og den tyske aflægger af Prins Philips WWF. Ganske uanset, om det drejede

sig om nedlukning eller stop for nybyggeri af kulkraftværker, Stuttgart 21 eller Castortransporterne »skrotning«, så flød pengene i rigelige mængder til aktivisterne og deres udstyr. Og hvordan bliver ECF finansieret?

European Climate Foundations »finanspartner«

Med til at grundlægge European Climate Foundation (ECF) var blandt andre særligt Jamie Cooper Hohn, hvis ægtemand, Chris Hohn, er leder af hedgefonden The Children's Investment Fund (TCI). En anden vigtig rolle indtages af George Polk, som dernæst blev direktionschef i ECF. Ved grundlæggelsen fik Polk hjælp fra EcoFin Ltd. i London, en verdensomspændende finansrådgivningsinvestor for »bæredygtige investeringer«. EcoFins stiftelse stak til en begyndelse en million pund ind i ECF. Polk er desuden leder af et initiativ »for teknologier og forretningsmodeller for klimaforandringer«, til hvilke George Soros har givet tilsagn om 1 mia. dollars.

The Children's Investment Fund Foundation (CIFF) i London beror på de penge, som den berygtede hedgefond TCI har skovlet ind. I 2008 bekendtgjorde Hohns CIFF – ledsaget af Hohns enkefrue Jamie – en donation på 2,5 mio. pund til ECF. Grundlæggeren af TCI, Chris Hohn, sad tidligere i direktionen for Lord Jacob Rothschilds investeringsfond, RIT. I 2005 kom Hohn og TCI i skudlinjen, fordi de forhindrede overtagelsen af Londons Børs gennem Den tyske Børs. Advokat for TCI var dengang Friedrich Merz, der også repræsenterede den med George Soros forbundne ejendomsfond i Berlin, Apellas, og andre hedgefonde, som i 2004-05 kom til Tyskland for her at skabe en lignende spekulationsboble som den, der i mellemtiden er bristet i Spanien og Irland.

I 2008 gav Arcadia Fund, ifølge oplysninger på sin internetside, 5 mio. dollar til ECF til finansiering af

kampagner imod kulkraftværker i Tyskland og Storbritannien: »Vores donation til European Climate Foundation vil være med til at styrke den nystiftede organisation og øve positiv indflydelse på de miljøbeskyttelsespolitiske beslutninger i EU. Arcadias donation vil desuden bakke op om organisationens kampagne imod kul som energikilde i Storbritannien og Tyskland.« Stiftelsen er økonomisk afhængig af den svenske Tetra-Pak-arving Lisbet Rauslings formue; hun overførte sine penge til London for at spare skat efter salget af familiens andel i Tetra Pak. I Arcadia Funds sagkyndige råd sidder Lord Jacob Rothschild, som bærer »Knight Grand Cross of the Order of the British Empire« (GBE) personligt.

William og Flora Hewlett Foundation er ikke blot »funding partner« til ECF, den deltog også i grundlæggelsen af organisationen Climate Works, der ligeledes fungerer som finansieringsredskab for klimaaktiviteter og er endnu en »funding partner« for ECF. Hewlett Foundation har forpligtet sig til at støtte Climate Works med 100 mio. dollars årligt i fem år. George Polk fungerer som seniorrådgiver i Climate Works.

Yderligere »funding partner« for ECF er den i Geneve bosatte Alan M. Parkers Oak Foundation, der har skabt sin milliardformue ved Duty-Free-Shops og hørte til George Soros' caribiske hedgefondes tidligere investeringspartnere, og, ligeledes med Geneve som fast bosted, den canadiske milliardær John McCall MacBains, McCall MacBain Foundation.

Og nu kommer vi frem til forberedelsen af det, som vi allerede en gang har omtalt som Det britiske Imperiums angreb på Tyskland som industrination. Der tilkom, og tilkommer, European Climate Foundation en afgørende rolle i dette angreb. ECF blev grundlagt som et trin i forberedelsen til klimatopmødet i København for at indsamle og bundte penge fra kredsen af superrige og kanalisere dem videre til udvalgte klimapropagandagrupper.

Kort efter grundlæggelsen af ECF modtog den i 2007 stiftede Klimaalliance – til hvilken, som tidligere fortalt, hører WWF-Tyskland, BUND og campact.de – 500.000 euro. Med denne startkapital blev denne gruppes aktivister udstyret logistisk og støttet i opbygningen af en organisatorisk infrastruktur. I 2008 og 2009 gav ECF penge i ukendte mængder til campac.de, BUND og WWF-Tyskland for at finansiere demonstrationer og anlægge klagemål ved domstolene imod opførelsen af kulkraftværker.

Resultatet er således et ganske forbløffende billede:

Allerede i 2004 blev professor Schellnhuber, i en strategisk ekstremt følsom operation, af Dronning Elisabeth II anset for at være egnet til at lægge pres på præsident George W. Bush for at give sit samtykke til svindelen med de menneskeskabte klimaforandringer.

Ligeledes i 2004 ulejliger Dronningen sig personligt til Berlin for at åbne den tysk-britiske klimakonference og tildeler professor Schellnhuber Det britiske Imperiums CBE-orden.

Med professor Schellnhuber som formand for ECF's sagkyndige råd flyder der fra 2007 rigelig med penge fra de ovenfor beskrevne kilder, mens han samtidig arbejder på at fastlægge retningslinjer for reduktionen af CO₂-udslip sammen med EU-kommissionen.

Som energirådgiver til Angela Merkel er han dernæst afgørende ansvarlig for, at Angela Merkel, under Tysklands EU-formandskab i 2007, gør klimaspørgsmålet til hovedemnet, hvilket både kompromitterer hende som naturvidenskabskvinde, såvel som skader Tyskland som industrination.

I 2009 koordinerer Schellnhuber, i nært samarbejde med Prins Charles, forberedelserne til klimatopmødet i København, som mislykkes, fordi repræsentanterne for udviklingslandene og landene under vækst indser, at hensigten bag klimaspørgsmålet

er at gennemføre en massiv befolkningsreduktion.

Og i 2011 præsenterer han, som formand for WBGU, Masterplanen for en »samfundsoverenskomst for en stor transformation«, et udkast til en global økofascisme!

Nu kunne man stille det berettigede spørgsmål: Kunne det være muligt, at prof. Schellnhuber er en britisk agent, der skal øve indflydelse? Man kunne jo også komme til den anskuelse, at hvis noget graver som en muldvarp, lugter som en muldvarp, laver lyde som en muldvarp og ser ud som en muldvarp – så er det måske en muldvarp?

En rationel debat i stedet for mediehysteri!

I det hysteri, der kun i Tyskland på denne måde er skabt af de ensrettede medier, har befolkningen virkelig ikke haft let ved at nå frem til en rationel vurdering af situationen. I fjernsynet kom næsten kun »eksperter« fra Greenpeace eller aldrende 68'ere fra diverse økoorganisationer til orde, og hvis man skulle tro de skingre og af naturvidenskabelig viden ikke særlig belastede studieværtinder, så har der allerede været et par dusin superatomkatastrofer i Japan.

Det, vi behøver i stedet for dette, er en rationel diskussion om den virkelige situation, som Tyskland og vor planet befinder sig i. Den tidligere franske videnskabsminister og geofysiker, Claude Allegre, fastslog for nylig, at der i Franskrig skulle opstilles 30 mio. vindmøller for at erstatte atomkraften. Den planlagte »dekarbonisering« i Tyskland når op på lignende dimensioner, når man ville trække nye, hæslige elektriske ledninger i luften over hele landet og få hidtil forskånede landskaber til at ligne en »aspargesmark«. For økonomiens energiintensive sektorer kunne en nedlæggelse af atomkraft drive energipriserne i vejret med 222 % og dermed

sætte branchens eksistens på spil, advarede BDI-præsident Hans-Peter Keitel netop om i Handelsblatt.

Hvor totalt kortsigtet og destruktivt, den nuværende energidebat bliver ført, blev endnu en gang tydelig igennem Forbundsrådets beslutning, hvor de forlangte, at støtten til fusionsenergiforskningen i Griefswald blev indstillet under påskuddet »ingen fortsættelse af forskning i nye reaktortyper«. Ligeså forrykt er kampagnen for at sabotere finansieringen af det Internationale Kernefusionsforskningsprogram ITER, fordi disse penge ville komme til at mangle i udforskningen af bæredygtig energi. Thomas Klinger, chef for Stellaratorprojektet i Griefswald, advarede om, at undladelser i forskningen i dag meget snart ville true med at gøre det umuligt at bygge bro over kløften mellem levestandard, energibehov og fossile brændstoffer, der er ved at udtømmes.

Den virkelige trussel

Den »store transformation« hen imod dekarbonisering af den globale energisektor, såvel som nedlæggelsen af kernespaltnings og kernefusion, ville imidlertid, i en endnu mere grundlæggende betydning, være det samme som den menneskelige arts selvopgivelse. Årsagen til, at Japan blev hjemsøgt af et jordskælv, der blev målt til 9,0 på Richterskalaen, og en række andre store jordskælv, såvel som, at hele det område, der kaldes Stillehavets Ildring, også i fremtiden vil blive hjemsøgt, hænger sammen med cykliske processer i vort solsystem og vor galakse og disses indvirkning på det elektromagnetiske felt og komplekse fysisk-kemiske processer på Jorden.

Fossile spor giver os oplysninger om sammenhængen mellem galaktiske cyklusser på omtrent 62 millioner år, under hvis faseskift det kom til en forøget forekomst af vulkanudbrud og

seismisk aktivitet på Jorden, og i hvis kølvand det kom til forhøjet af- og tiltagen af biodiversitet; ved den seneste af disse faseskift fra kridttiden til tertiær for ca. 65 mio. år siden døde dinosaurerne, og med dem størstedelen af alle andre slægter og arter. Hvis mennesket i fremtiden vil undgå en lignende skæbne, må vi styrke den kvalitet, der adskiller os fra alle andre arter: vor kreative fornuft, og dermed evnen til at lære at forstå og beherske universets love stadig bedre.

I anledning af halvtresårsjubilæet for Gagarins legendariske første flyvning i rummet for 50 år siden, som åbnede et nyt kapitel i menneskehedens historie, talte den russiske ministerpræsident Vladimir Putin også om rumfartens betydning for muligheden for at forudsige jordskælv. »Vore kolleger har netop sagt, at vi havde visse tegn på det jordskælv, der rystede Japan. Vi kender de tragiske følger af denne katastrofe. Naturligvis har vi i denne sammenhæng behov for meget seriøse programmer for at gøre verdensrummet tilgængeligt. Vi har stadig meget at lære om arten af og måden hvorpå naturen fungerer. Og det vil ikke være muligt uden rumforskningsprogrammerne og rumfartsindustrien.« Putin omtalte også det igangværende program for fornyet forskning i atomdrevne systemer, på hvilket »meget lovende projekter er baseret.« Dette program vil eksempelvis muliggøre »interplanetare flyvninger såvel som videregående måneforskning, samt fremme udforskningen af planeterne«, erklærede han.

»Masterplanen« taler gentagne gange om den »endelige planet«, om »verdenssamfundets komplekse, gensidige afhængighed inden for rammerne af de planetariske grænser« eller om »det naturlige verdensrums grænser«. Forestillingen om en endelig planet svarer til en oligarkisk magtelites ønskedrøm, hvis gennemskuelige mål det er at opretholde deres perverse luksusprivilegier over for tilbagestående undersåtter, hvis antal holdes begrænset. Det burde således ikke undre nogen, at De Grønne i mellemtiden har overhalet FDP som de

bedrestillede parti.

Vor planet er en integreret del af en verden, i hvilken menneskets kreative fornuft, hvis potentielle fuldkommengørelse er uendelig, modsvarer et univers, hvis anti-entropiske udvikling er ubegrænset. Årsagen til, at en immateriel idé kan bevirke en forandring i det fysiske univers, hænger netop sammen med, at den af Nicolaus Cusanus allerede konstaterede sammenhæng mellem mikrokosmos og makrokosmos, monadebegrebet hos Leibniz eller betydningen af Vernadskijs noosfære, modsvarer virkeligheden. På den anden side er historien fuld af små hofskriverkarle og sangere, der har sunget deres herrers sange for deres aftensmad.

Den storartede tyske videnskabsmand Krafft Ehrlicke havde ret, da han betegnede bemanded rumfart som det næste, naturlige trin i udviklingen. På samme måde, som livet videreudviklede sig fra havene op på kontinenterne, således er udforskningen og senere koloniseringen af verdensrummet i vor nærhed, som månen, Mars og asteroider, et nødvendigt næste trin. Alle astronauter og kosmonauter, der allerede har været i verdensaltet, er enige med andre, storartede videnskabsfolk på Jorden i, at vi kun på denne måde kan virkeliggøre menneskehedens fælles mål.

Kina, der ligesom Rusland og Indien har et ambitiøst rumfartsprogram, reagerede på begivenheden i Japan på den måde, at de forstærkede forskningen i tidlige varslingsystemer for jordskælv, forcerede forskningen i reaktortyper af fjerde generation med en iboende større sikkerhed, som højtemperaturreaktorer, samt erklærede programmet for realisering af kernefusion for højeste prioritet. Kina har ligeledes gjort det meget klart, at de frem til år 2050 vil være en af de førende, hvis ikke den førende, magter i verden på det videnskabelige område. Senest siden klimakonferencen i København burde det egentlig være blevet klart for selv de største ignoranter, at Kina vil gøre alt andet end underkaste sig et Britisk Imperiums nye

Leviathan.

I betragtning af de her skitserede sammenhænge kan der ikke være nogen tvivl om, at mægtige interesser med alle midler forsøger at afbryde ikke blot atomkraft, men enhver forskning, der peger mod fremtiden – og at patriotiske og videnskabsorienterede mennesker må forsøge at redde begge dele. Dette betyder også, at hvis Tyskland skal bevares som industrination og gennem grundforskning fortsat vil tilhøre menneskehedens avantgarde, kan vi ikke forlade os på de allerede overskuelige resultater af et såkaldt etisk råd, i hvilket, muligvis med ganske få undtagelser, kun grønne eller videnskabsmæssigt utilstrækkeligt kvalificerede personer er repræsenteret.

Forbundskansler Merkel har erklæret den 17. juni til at være den dag, hvor atommoratoriet vil udløbe. Denne dag må blive en modstandsday for alle mennesker, der vil forsvare det Tyskland, som Nicolaus Cusanus, Johannes Kepler, Gottfried Leibniz, Carl Friedrich Gauss, Bernhard Riemann, Albert Einstein, Max Planck, Lise Meitner, Otto Hahn og Krafft Ehrliche repræsenterer.

Billede: Originalstik fra Thomas Hobbes' bog 'Leviathan', 1651